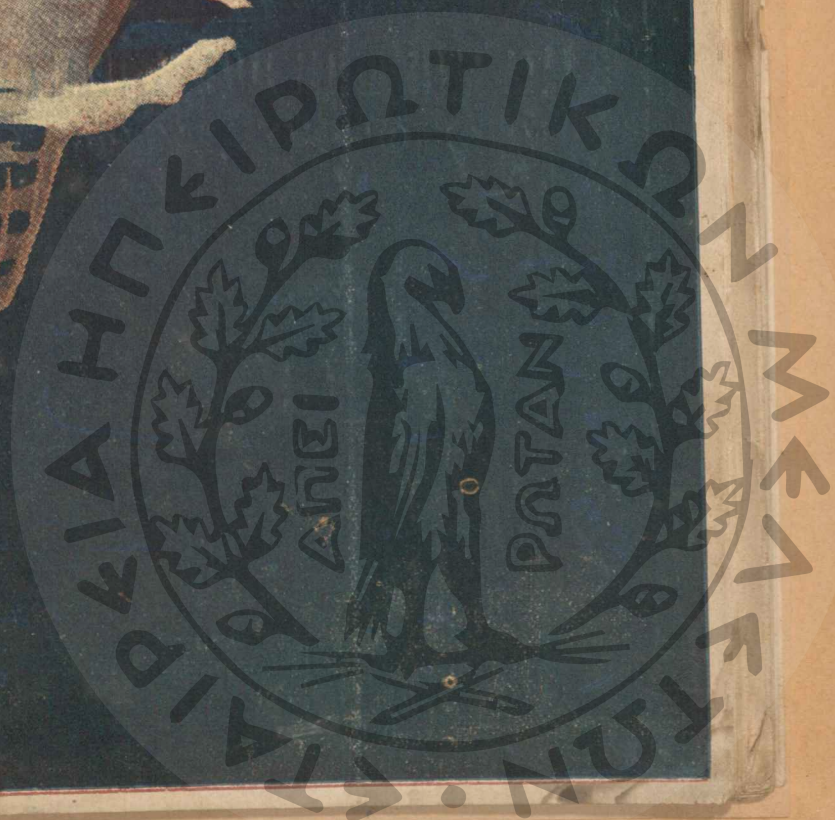


ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

ΑΡ. 404



ΠΡΟ-ΙΟΝ ΠΟΥ
ΤΙΜΑ ΤΗΝ ΕΛ-
ΛΗΝΙΚΗΝ ΒΙ-
ΟΜΗΧΑΝΤΙΑΝ.



Δοκιμάστε την και
θα βεβαιώσετε δια-
την άριστην ποιότη-
τά της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝ-
ΤΟΥ Δρ. 12.50.

Παράκαταλιν ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Κολωνοπό-
λη 77, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 40-317.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

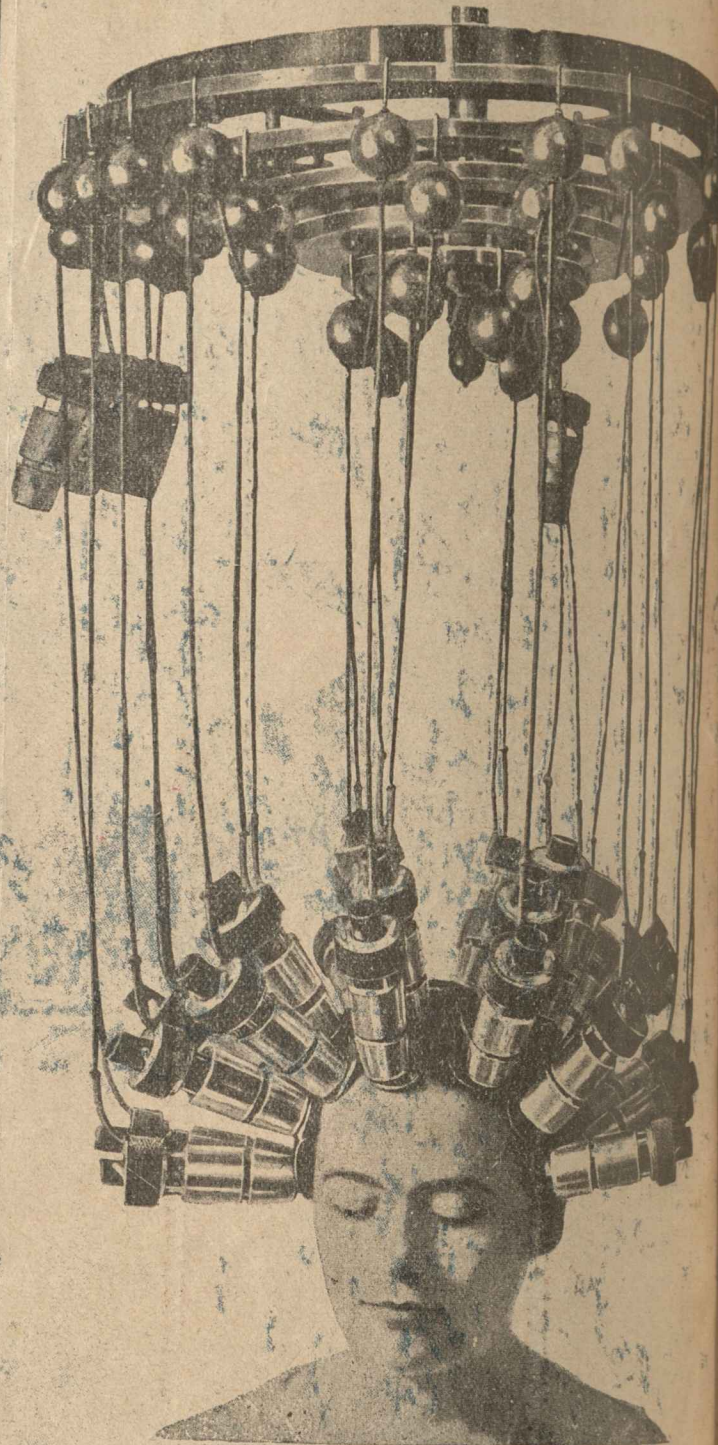
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

**ΠΑΝΑΔΕΣ
ΣΠΙΘΟΥΡΙΑ**

Κύριον Ε. Παλαμίδην, Αντιπρόσωπον, Τμήμα τρίτον.
Οδός Καπνικαρέας 19.

Εξαλείφονται εντελώς
κατά την μέθοδον Ει-
σεύ δια την Καλονήν.
Ανευ μηχανήματός τι-
νος. Δι' οδηγίας έμβά-
στα 50 δραχμάς και θα
εξασφαλίσετε την ευ-
ορρίαν σας.

Αθήνα



ΕΙΝΕ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ

Η επιτυχία μας εις την

ONDULATION PERMANENTE

είσθε πάντα έτοιμες και καλοκτητισμένες

Δοκιμάσατε μίαν ΜΠΟΥΚΛΑΝ δωρεάν

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

Στοά Δημοσίων Ύπαλλήλων

Τηλ. 62-69

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ ΔΡΑΧ. 250

17 Δεκεμβρίου 1931

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1233



ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

**ΓΙΑ ΜΙΑ
ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΗΜΕΡΑ**

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ανέκδοτον)

Τό πρωί, στίς έξημισι, οι έκδρομοί ειχαν τό τραίνο. Ήσαν
καμιά δεκαεπταριά, οι περισσότεροι νέοι και κορίτσια. Πρώτη και
καλύτερη ή Δημητρά, μέ τη μητέρα της, τη μικρή αδερφή της. Ή-
ρό, και τό μεγάλο αδερφό της τόν Κωστάκη. Ούρα, έννοείται, κα-
τό, ο αλόνιος Αντρέας, ο άπονηφιος, ή, καθώς θεδώνοναν
οι φίλοι, ο κυνός άκόμα άρραβωνιαστικός. Οι άλλοι δέν τό
πίστευαν. Πώς ήσαν έρωτευμένοι μέ τη Δημητρά, και τρελλά μά-
ιστα, αυτό φανόταν. Άλλο ζήτημα όμως αν τόν είχε έρωτευθεί
ή ή Δημητρά κα' αν ήταν άπονηφιος, με τό χαλαρό που είχε, κα-
και τότε. Μ' όλους έκανε κόρτε. Και κα' άκόμα και στό τραίνο.
Ο Αντρέας κοντά της, στό πλάι της, κα' έκείνη να μην ξεκολλή-
τά μάτια της από τόν Αιμίλιο, τόν καινούργιο φίλο τού αδερφού
της!

Η Αθήνα εινε πως της είχε κάνει μεγάλη εντύπωση ο ξανός
αυτός νέος, ο κάτασπρος, καθώς τόν είδε σήμερα, πρωτό και δρο-
σινό σαν τόν χρόνο. Ήταν κιόλα ή δεύτερη ή τρίτη φορά που τόν
είδε από κοντά. Εφοτητής και ποιητής της τόν είχαν συστήσει.
Μά δέν τόν πολυρόσεξε. Της φάνηκε μικρός κα' άσημαντος. Πώς
μεταμορφώθηκε έτσι άξαφνα σήμερα τό πρωί; Μικρός αλ-
τός; Καλέ, ήταν άντρας! Άσημαντος; Κι' όσο τόν έβλε-
πε, τόσο τόν έβλεπε πιο μεγάλο και σημαντικό... Όχι δέν
αυτοί, τόσο τόν έβλεπε πιο μεγάλο και σημαντικό... Όταν μάλιστα έ-
κείνη έκοιτε. Τόν κοιτάζε, τόν έβλεπε, τόν έβλεπε, τόν έβλεπε.
Και τότε, πού μιλούσε μέ τόν Κωστάκη, γύριζε κατά τήν κα-
τεύθυνση τού Αιμιλίου, αυτή έκανε πως κοιτάζει άλλο.
Σε λίγο όμως, με μιά πρόσφαση, σηκώθηκε απ' τη θέση της,
έστειλε την Πρώ να καθήσει πλάι στον Αντρέα, κα' αυτή
κάθισε στη θέση της Ήρας, πλάι στον Αιμίλιο. Φαίνεται
πως ή εξέταση από μακριά είχε κριθεί άρκετά, και τώρα ή
Δημητρά ήθελε να εξέταση τό νέο κα' από
κοντά—να μιλήσουν.

— Από δω βλέπω καλύτερα έξω, είτε
δυνατά μιλώ καθόλου. Σεις, σαν ποιητής,
διαλέξατε τη θέση.

Ο Αιμίλιος κοκκίνισε μ' ένα μορφα-
σμό, δέν τό άρεσε να τόν φωνάζουν ποι-
ητή.

— Καθόλας άπου δόξαμε, είτε. Τι
να είδη κανείς έξω; Τόποια που τα έχουμε
ιδει χίλιες φορές. Έ, Κωστάκη!

— Μά τα τοπία αλλάζουν με τις επο-
χές και με τις άρες, άντεείτε ή Δημητρά.
Κι' αυτά έδώ δέν πιστεύω να τα είδατε
πολλές φορές τέτοια ώρα...

Έτσι άρχισαν. Κι' έξεκολούθησαν να
κοντοβιάζουν, πρώτα οι τρεις και κατό-
μα οι δύο τους. Ο Αντρέας απ' άντι-
στον έσκόλιαζε. Μεταβίβας άποκρινόταν στίς
έρωτήσεις της Ήρας—ήταν μιά χοντρού-
λα δεκαεπταάρων χρόνων, άθωα και φιλό-
αση—α' έδινε στό βλέμμα του μιάν έλ-
φραση μοιρής και παράτανον, μέ την έλ-
φραση πως κάποτε ή Δημητρά θα τό συ-
ναντιόσε. Μά που έκείνη! Άποροφημένη
από τόν Αιμίλιο, κραμασμένη από τα χει-

λη του, ούτε γύριζε να κοιτάξη τόν ύποψήφιο άρραβωνιαστικό. Λέ-
ει, είχε ξεχάσει ολοσδιόλου πως ύπάρχε...

Μά τί έλεγαν τώρα οι δύο έκείνοι; Και τόσο πολλά, που δέν τους
άκουγε καλά-καλά ούτε ο Κωστάκης; Τίποτα σπουδαίο, τίποτα δια-
φορετικό απ' ό,τι λένε δύο νέοι γνώριμοι, μέσα στό τραίνο της έκ-
δρομής. Μ' αυτά και μ' αυτά όμως ή Δημητρά έκανε την εξέταση
της κα' από κοντά. Κι' ήσαν τόσο ευχαριστημένη! Φαίνεται πως τό
λόγια τού Αιμιλίου, τα σχεδόν τυπικά αυτά λόγια, της ξεσκέπαζαν
μιά ψυχή τόσο όφρα, όσο και τό νεανικό έκείνο κορμί που φάνταζε
ψηλό, γεμάτο, έπιδητικό, μέσα σε μιά φορεσιά από σετταροφύτα
σα χρυσάφνια.

Η Δημητρά δέν τοβμοιαζε καθόλου. Κοντή μάλλον για τα δε-
καετία της χρόνια, και λεπτή, και μικροκαμωμένη, φανόταν μικρο-
στά του ένα νάνισμα, μιá γατίτσα. Κι' έρεπε να την είδη κανείς
στό πρόσωπο, για να καταλάβη πόσο μεγάλη ήταν. Ω, έκείνη τό
πλώρια, τό γαλανό—σκουρό μάτια! Μάτια γλυκά και μάτια φοβερά.
Και πού μάγευαν μαζί και τρώμασαν έκείνον που τάντιζε άξαφνα. Και
μέσα σε χίλια να θωπεύονταν, αυτά θα βασίλευαν. Καμιά γυναικα
κανένα κορίτσι, δέν είχε τό σε—άτηλ δυνατότερο απ' όσο
τό είχε ή Δημητρά. Ξεχνόταν από τό μάτια της και την κο-
τούσε διάκριση μέσα σ' ένα γαλάζιο φως. Όταν μάλιστα φε-
ρούσε τάχαμενα της και τα ταίριασά της χρώματα—ή ο
λόγιστος φανόταν, με λίγες γαλάζιες γωνιούδες, ή ο
γαλάζιο, μπλε—αυξ άσπας—ή μικρόσκιμη τότε, μιναντα-
νόταν σ' ένα θέαμα δυσφίας και γοητείας: Σε—άτηλλ!

Κατέβηκαν από τό τραίνο σε κάποιο σταθμό, και μοιράστη-
καν σε διάφορα αυτοκίνητα, που θα τους πήγαιναν σε μιá πα-
ραθαλάσσια έξοχη. Έγινε όρετική φασαρία,
φωγές, τρεχατά, όβλαγες. Και την έπαι-
ζε ή Δημητρά! Γιατί, ενώ τό αυτοκίνητό που
οδήγεζε, έγινε πως περίσσευε θέση και
για τόν Αιμίλιο—τάν φάνταζε μάλιστα—β-
στερα που έκάθισε κα' ο Αντρέας, —ο αλ-
όνιος Αντρέας!—είδε πως τό αυτοκίνητό
είχε γεμίσει άσυνεχτικά! Ο Αιμίλιος άναγ-
καστικώς να καθήσει σ' ένα άλλο, με τόν Κω-
στάκη και την Ήρα. Τού άποκρινόταν άσφα-
γε κα' αὐτοῦτος: Τίποτα. Η Δημητρά όμως
φωροκλήθηκε σε τέτοιο βαθμό, που μιá στιγ-
μή τό μάτια της δούλωσαν. Και φυσικά,
έβλεπε στον Αντρέα. Όταν ή οσοῦτος
α' έχει, τόν άπόλαυσε:

— Όχι! Άρε με και σύ!

Και μοιρομύρισε: «Σαχλίκ!»

Άλλά και όλα της έρχονταν τό αὐτο-
κίνητο που ήσαν ενεργοφόροι, ο σοφός που
έκανε σά «χαλός», ή καμιά της που έπαινε
έδω τόν τόπο, και τό καλάθι με τό φα-
γά, που εδέν δόξααν άλλο να τό φορτώ-
σουν. Λίγο άκόμα θα άδύαζε και με τους
έξόνους που ήσαν στό ίδιο αυτοκίνητο,
την Ούρανια και τόν ξάδερφό της τόν Α-
λέκο. Κοιτόταν όμως, κα' μάλιστα, για να
φρονόνη περισσότερο τόν Αντρέα, όταν της

— Με ποιόν; Με τόν Αντρέα; είτε ή Δημητρά
και σηκώθηκε δεξή.

έλεγε τίποτ' αυτός, απαντούσε στον 'Αλέκο.

Είχε χάσει όλη της τη διάθεση. 'Ανήσυχη, νευρική, παράξενη, πότε κοιτάζε έξω πεισματικά, πότε ξαπλώνονταν κι έκλεινε τα μάτια της, σά να μην ήθελε να βλέπει κανένα. Κανένα; 'Όχι. Τόν κακόμοιρο τόν 'Αντρέα δεν μπορούσε μόνο να βλέπει. Τόν σιχαίνονταν ή ψυχρή της κι' άπορούσε μάλιστα πώς μπόρεσε να του δώσει ελπίδες! Αυτή θάπαινε ποτέ τόν 'Αντρέα, τη στιγμή που ύπνηχαν στον κόσμο κι' Αιμίλιος; Δέ θαρίσσει! 'Ο ένας ή νύχτα, ο άλλος ή μέρα. Μόλις γυρίζαν τό βράδυ στην 'Αθήνα, θάλεγε της μαμμιάς της να του δώσει όρση.

Μιά στιγμή μόνο ζωήσανε πάλι και γέλασε: "Όταν τό αυτοκίνητό τους σταμάτησε, γιά να διορθώση ο σωφέρ ο χαζός κάποια μικρή βλάβη, και τό προσπέρασαν τάλια, και τελευταίο τό αυτοκίνητο που ήταν ο Αιμίλιος.

—Τι πάθατε, καλέ; τούς ρώτησε ο Κωστάκης.
—Τίποτα, τίποτα! άποκρίθηκε ή Δήμητρα. Σε λίγο... θα σάς φτάσωμε.

Και γελοόμενη, παίζαρη, κίνησε τά χέρια της σέ χαραιοισμό, που άπευθύνονταν μόνο στον Αιμίλιο. Σά να είχε να τόν ιδή μέρες!...

"Επειτα πάλι θυβήθηκε στη φούγκα και στην άπελπισία της. Τό αυτοκίνητο άργησε να διορθώη, και πού μπορούσε πιά να φτάση τάλια! 'Ετσι δεν θα ξανάβλεπε τόν Αιμίλιο, παρά όταν πιά θα πέφταν στην άκρογιαλιά. 'Αχ, θέ μου! πώς θα περνούσε αυτή ή μισή ώρα, ή άτέλειωτη!

Τόσο λοιπόν τόν ελγ' έρωτευθεί τόν ξανθό νέο, από λίγα λεπτά που τόν είχε άντικρύ της στο τραίνο, κι' από άλλα τόσα που τόν είχε δίπλα της και μιλούσε μαζί του;... Μ' αυτό δεν της είχε ξανασημειεί ποτέ! Μ' όλους φλερτάριζε. Και μερικοί, κατά καιρούς, της είχαν άφείσει. 'Αλλά γιά κανένα δεν είχε ανάψει. Όποτε γιά τόν 'Αντρέα, που μόνο άπ' τη μεγάλη λατρεία που της έδειχνε, σκέφτηκε μία φορά πώς μπορούσε και να τόν πάρη. 'Αλλά έτσι, χωρίς αισθήματα, χωρίς τρέλλα. Μόνο από ύπολογισμό, μόνο από συμφέρο—τό συμφέρο που έχει καθέμιά να διαλέξη έκείνον—όχι που τόν αγαπά, αλλά που τήν αγαπά περισσότερο. Πώς τήν έπαθε έτσι άξαφνα; Πώς αυτός ο Αιμίλιος της άρεσε τόσο, που θα τόν έπαιρνε και σήμερα, τώρα δά, κι' αν ακόμα ήξερε πώς δεν τήν αγαπά καθόλου;... Περιεργο πράγμα γιά τη Δήμητρα!...

Μιά στιγμή που ο 'Αντρέας τήν ξαναρώτησε γιατί έχασε τό κέρφι της, τού άποκρίθηκε σερμαστικά:
—Τόχασα, μάλιστα! Γιά κάποια του λόγου σου... να μω τό βοήθης:

'Ο έρωτευμένος δεν έδάσταζε.
—'Αν τόξερα, τής ελπε μπορούσά σ' όλους, θα πήγαινα μέ τόν Κωστάκη και θάδινα τη θέση μου στον Αιμίλιο.

Η Δήμητρα έφριξε:

—Τόν άκούτε, μωριά;... 'Ακούσατε τί ελπε;... Οθονία μου; κύριε 'Αλέκο; είδατε ποτέ σας τέτοιο ζηλιόση;... Και σημειώσατε πώς δεν είχε ακόμα... άραβωνιστικός μου. Φανταστήτε τώρα... άμα γίνη!... Θέλησαν να τό οίξουν στάσείο και γέλασαν όλοι. Γέλασε κι' ο Αιμίλιος—τί να κόμη; Μά είχε γίνη γλωμός. Προωσανόνταν πιά, ήταν σχεδόν βέβαιος, πώς τη Δήμητρα τήν έχανε γιά πάντα. Τί κακή ιδέα να κάμουν αυτή τήν έκδρομή, γιά να πάρη ο Κωστάκης μαζί και τό φίλο του!...

Πεντάρα δεν έδινε πιά ή Δήμητρα. Όποτε γιά τόν 'Αντρέα, ούτε γιά κανένα. Κι' άμα έφτασαν στην άκρογιαλιά και ξαναβόηκε τόν Αιμίλιο, έτρεξε κοντά του μέ χαρά και δεν τόν άφησε πιά στιγμή. 'Ας έλεγαν ό,τι ήθελαν. Θά τού έκανε κόρτε, μάλιστα! Δεν είχε τό δικαίωμα; δεν ήταν έλεύθερη; Είχε δώσει λόγο; είχε πάρει δικτυλίδι; 'Ο Αιμίλιος της άρεσε. Κι' αν άρεσε κι' αυτή στον Αιμίλιο, θα τόν άραβώνιαζε, μακάρι τήν ίδια μέρα. Πούδς είχε να πη τίποτα; 'Ελεύθερη ήταν!

Σκάνδαλο, λέει; Θά τάνηφοδσε. Δεν είχε ανάγκη τόν κόσμο! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια, της έκαναν κόρτε. Τώρα θάκανε κι' αυτή. Θάπονημιανόνταν, θα ξεθήμιαν' επιτέλους, οφ! Τό κορίτσι δεν πέπει νάναι μόνο παθητικό. Πρέπει νάχη και πρωτοβουλία. Τουλάχιστο διαν όρισκη νέους σάν τόν Αιμίλιο.

Μ' αυτή τη διάθεση άρχισε τήν ήμερα της στην άκροθαλασσά της έκδρομής. Κι' έτσι τήν εξακολούθησε άνηφοστη, χαρούμενη κι' εύθυμη. Βήμα δεν έκανε πιά άπ' τόν Αιμίλιο. 'Όλο μαζί του, όλο κοντά του, όλο στα πόδια του. Δεν κοιτάζε κανένα, δεν μιλούσε μέ άλλον, δεν πρόσεχε σέ τίποτα. Μά ούτε άφινε και τό νέο να μιλή σέ καμιάν άλλη. Αυτό τήν πείραζε φοβερά, γινόνταν ζηλιάρα περισσότερο κι' από τόν 'Αντρέα... Και σέ καθ' εύκαιρία, μέ κάθε πρόταση, τόν έπαιρνε κι' έφηναν οι δύο τους. Πλανιόνταν στους βράχους, γινόνταν στον πενκάνα, άνέβαιναν στο βουνάκι, καθόνταν πούτ' έδώ πούτ' εκεί—οί άλλοι τούς έχαναν όρες—κι' έλεγαν, έλεγαν άτέλειωτα. Δηλαδή εκείνη τούλεγε τά περισσότερα.

'Ο ξανθός νέος είχε σαστίσει κάπως μ' αυτό τό χοντρού όρση. Τού κακοφανόνταν προπάντων γιά τόν 'Αντρέα. Τί θάλεγε ο φίλος του; Πώς τόν πήρε στην έκδρομή, γιά να ξεμυλιάσει τήν άρεσφή του; Πολύ άσχημο! Κι' αν και τήν άκολούθησε όση ήθελε, και της άπαντούσε εύσυνείδητα, και της έλεγε άκόμα και σιγούς του, και τήν περισσότερη ώρα ξεχνιόταν μαζί της, μέ τήν άμορφιά της, μέ τά μάτια της, μέ τη γοητεία της, που θάλεγε κι' αυτός άνηφοδσε τό σκάνδαλο—σιγμές-σιγμές συνερχόταν, άνησυχούσε και της έλεγε:

—Δεν πάμε πίσω; θά μάς γυρεύουν.

—'Ας έρθουν νά μάς βρουν, τού άπαντούσε, δέ θαρίσσει!...

Μιά στιγμή που της τό ξανάπε—καθόνταν στη σκιά ενός μεγάλου πεύκου, στά ριζά του λόφου, κι' έβλεπαν όλο τόν πενκάνα που κατέβαινε μπροστά τους ως τη θάλασσα—ή Δήμητρα τού άπάντησε:

—Μά τί σάς μέλει επιτέλους; 'Εκτός... αν δεν άστάνεστε τόσο εύχαρίστηση νάστε μαζί μου!...

—Τί λέτε! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ο Αιμίλιος. Είπε δυνατά να μην αίστάνομαι εύχαρίστηση μαζί σας;

Τόν ρώτησε ζωηρά, μ' όλο τό φως των ματιών της στά μάτια του:

—'Αλήθεια;... Μά αίστάνεστε πολλή, πολλή;... δη κι' εγώ!...

—Δεν ξέρω πόση άκριβώς αίστάνεστε σεις!...

—'Εγώ να σάς πώ! αίστάνομαι τόσο, δη δεν αίστάνηκα στη ζωή μου ποτέ, ποτέ! 'Εσείς;

—Κι' εγώ, ψεύθηκες ο νέος κατεβάζοντας τά μάτια.

—Τότε λοιπόν... θά μάγαπατε και σεις άπες!...

Τήν έκοψε:

—Δεν είστε άραβωνισμένη;...

Διαμαρτυρήθηκε.

—Μά πού; Μά τόν 'Αντρέα;... ελπε και σκαθόθηκε όρση. 'Ω, μην άκούτε τί λέει ο κόσμος!... Πατέ δεν έβαλα στο νου μου να πάρω τόν 'Αντρέα, αλλά και να τόχα δάει, θα τόδωχα, άμα γινώρισα σάς!

Τήν έκοψε και πάλι:

—Νομίζω όμως, πώς ο 'Αντρέας είχε πολύ έρωτη- μένος μαζί σας!...

—Τί σημαίνει; Κι' άλλοι είχαν έρωτευμένους μαζί μου. Πρέπει λοιπόν να τούς άραβωνίσω και να τούς πάρω όλους;...

'Ο Αιμίλιος χαμογέλασε:

—'Όχι βέβαια!... 'Ενα θα διαλέξετε και σεις!...

—Κοι διάλεξε σάς! φώναζε κείνη θριαμβευτικά.

'Ο Αιμίλιος έμόρφασε, όπως κι' όταν τόν φώναζε ποιητή.

—'Εμένα; ελπε σιγά, μέ τά μάτια κάτω. Μά τόσο λίγο που μέ γνωρίζετε;...

—Μά δεν χρειάζεται να γνωρίστω κανείς πού έναν άνθρωπο, γιά να τόν καταλάβη, όταν ο άνθρωπος αυτός είν' έν' άνοιχτό βιβλίο σάν και σάς! Φτάνει να σάς κοιτάξη κανείς στά μάτια, γιά να ιδή τήν ψυχή σας ως τό βάθος. Κι' εγώ, σάς βεβαιώ, δεν είδα ποτέ μου όμορφότερη ψυχή! Δεν σάς αγαπά γι'αύτ' είστε όρατος. 'Οραίοι είναι κι' άλλοι. Και ο 'Αντρέας άκόμα δεν είναι άσχημος... 'Αλλά σάς αγαπά

γι'αύτ' είστε καλός, καλός!...

—Μ' αγαπάτε!... Τό λέτε μέ τόσο βεβαιότητα!...

('Η συνέχεια στο προσεχές)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Πλανιόνταν στους βράχους, γινόνταν στον πενκάνα, κατέβαιναν στο βουνάκι.

γι'αύτ' είστε καλός, καλός!...

—Μ' αγαπάτε!... Τό λέτε μέ τόσο βεβαιότητα!...

('Η συνέχεια στο προσεχές)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Οι 'Ιάπωνες στο θέατρο δεν χειροκροτούν, όπως έμεις, τούς ένομιμένους των ήθοποιούς, αλλά, κατά τη διάρκεια του παιγνιδιού τούς ρίχνουν στη σκηνή τά πολυμύρετρα αντικείμενά τους, όπως χασματικά, δακτυλίδια και άλλα στολικά.

Κατόπιν, άμα τελειώση ή πρόδασις, πηγαίνουν στά καμαρίνα τών ήθοποιών και ζητούν να πάρουν πίσω τά πράγματά τους. Οι ήθοποιοί όμως, σύμφωνα μ' ένα παλαιότατο έθιμο, γυρεύουν έξαγορά γιά τά αντικείμενα αυτά και πασχίζουν μαζί μέ τούς θαυμαστάς των τήν τιμή.

"Υστερ' από πολλά παζαρεύματα δέχονται επί τέλους άπάντα ένός όρισμένου ποσού να έπιστρέψουν τά αντικείμενα των θεατών. 'Οποιοι μάλιστα ήθοποιοί έσημείωσε τη μεγαλύτερη έπιτυχία στο παιγνίδιο, αυτός έχει δικαίωμα ν' άνεβώση ψηλότερα τίς τιμές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ-ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμάτζο του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο άπ' τη ζωή των βλαμνδών, των άντάμηνδων και των άλανιάρηδων τού παληού, καλού καιρού.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

B. K.

Και μιά 'Αθηναία, ή όποια παύ' όλη τήν όμορφότητά της, είχε συμπληρώσει και άφελής. Τά θαυμάσια μάτια της μαρτυρούν τήν παρτίδα της. Τήν χαρακτηρίζει καλωσύνη μεγάλη και αισθήματα εύγενή. Είπε πρωτότυπη ως ώραίστης και ως χαρακτήρας, προσόντα που συμπλούν εις τό να είνε ένας τύπος χαρισμένος κοσμικής κυριότητας. 'Αν κινεί κανείς από τίς έμφανίσεις της εις τίς πλέον έκλεκτές δεξιότητες, άγαπά τόν κόσμο και τόν χορό, διασκεδάζουσα χωρίς κακιστίες κομραστικές, αλλά τούταντιόν μέ φρεσκάδα και όμορφότητα που όρείλεινα στην νεότητά της και στην λιτότητα και απλότητα τού χαρακτήρος της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—'Η κυριότητα και πλέον πολυπληθής δεξιότης της παρελθούσης ιδιομάδος ήτο παρά τή κ. και τή κ. Σπ. Λοβέρδου.

—Τό σπίτι έντάκτως καλλιτεχνικό.

—Είς τήν άνωτέρω δεξίωση παρέστη ή ένθουναάσα τό 'Αθηναϊκό Κοινόν καλλιτέχνης κ. Λέμιαν, πρό της όποιας όλοι οι καλλιτέχναι έξέφραζον τόν θαυμασμόν των.

—Τούς καλλιμένους έδέχοντο οι οικοδεσπότης, βοηθούμενοι από τήν κυριότητάς θυγατέρος των, όος Μαρία Λοβέρδου.

—Αί παρενθετικά κυρία και δεσποινίδες άμύλλαντο σ' έπισκευήματα και κομψότητα τουαλέτας.

—Παρευρέθησαν οι Προσβευταί Γαλλίας, 'Αγγλίας, 'Ιταλίας, Ρουμανίας και Ούγγαρίας και αί κυρία Κλεμάν Σιμόν, Ράμψαν και Ραζάνο.

—'Η Πρόεδρος της Γερμανίας φορεί ένα κομψό φόρεμα μαύρο και άσπρο.

—'Εξοικειωτή κομψότης είνε ή κ. Κόζακ μέ μαύρα.

—'Η κ. Ραζάνο μέ μαύρη τουαλέτα συνδυασμένη μέ πορφυρό.

—Είς τήν παρένθεσιν ή κ. 'Αντ. Μπενάκη, έκφρασε τήν και χαριτωμένη ευνοιογνωμία, ή κ. Σοφορέη μέ πρόσωπο κομψό φόρεμα, ή κ. Διον. Λοβέρδου μέ μαύρο, ή κ. Παπασταύρου μέ μαύρη και άσπρη διατέλλει, ή κ. Ζαφάν έπίσης μέ διατελλέντα τουαλέτα.

—Μιά εύχάριστη ξανθή ευνοιογνωμία ή κ. 'Αστ. Μπότση, ή όποια μέ τήν πρόσωπη τουαλέτα της απέδιδε έντάκτων ένός ώραιου εισατέλες.

—'Η κ. Ζαλοκώστα πολύ εύμορφη μέ καφέ.

—'Εξοικειωμένη ή κ. Μεν. Μεταξά, έδιδε έντάκτων Παριζιάνικου γυναικειού.

—Αί όες Μάτσα μέ γαρενά, Ψιακή μέ λευκά, Βλάχου, 'Ευπειρέου μέ πρόσωπο, Μοκένια, Καμπάνη ήσαν από τίς ώραιότερες έμφανίσεις.

—'Η κ. Ανθή Λούρου και ή κ. Αλκ. Ματζίνη ήσαν ώραιότατες.

—'Επίσης παρενρέθησαν κ. και κ. Σοφ. Δουσανη, κ. και κ. Στ. Περισπύργου, κ. και κ. Παπαρηγοπούλου, κ. και κ. Νάσου, κ. και κ. Παπαγιάννη, κ. και κ. Χωρέμη, κ. και κ. 'Αντ. Μάτσα, ή κ. Μ. Καμιά, κ. και κ. Καμιά, κ. και κ. Κ. Τσαλδάρη, ή κ. Ντεμντωφ, ή κ. Χιλιά, ή κ. Μπλέγκαν, ή κ. Μπενάκη, ή κ. Σαλβανός, κ. και κ. Μελιά, κ. και κ. Β. Λοματόρη, κ. και κ. 'Αλ. Γρίβα, κ. και κ. Πάλλη.

—'Ελκυστική εύμορφία ή κ. Ι. 'Ηλιάδου.

—'Επίσης ήσαν κ. και κ. Μπαράκη, ή κ. Πετρούση, ή κ. Ψιακή, κ. και κ. 'Αρενπούλη, ή κ. Μπαράκη, κ. και κ. Μυζαλοπούλου, κ. και κ. Αρούλη, κ. και κ. Α. Ρούρου, κ. και κ. Μανέστα, κ. και κ. Ζαχαρίου, κ. και κ. Λογοθετοπούλου, κ. και κ. Χαριτέκη, κ. και κ. Ζαφίρη, κ.κ.κ.

—'Εκλεκτή δεξιότης τό παρελθόν Σάββατον παρά τή Βαράννη και τή Βαρόνη Μαρκεφό.

—'Η οικοδεσποινίς ιδανική εύμορφή, μέ τουαλέτα έξαιρετικής γομψής κατέ-φουά.

—Αίσθανε πού τάς διακρίνει καλαιοσθησία και πολυτέλεια.

—'Ενα σάλλον θαύμα ιδεοδότη σέ ρυθμό Άνταριστορίος.

—Στη διακόσμηση τού σαλονιού διακρίνεται ή επερσοναλιτέ.

—Παρίστατο ήτοιουργός και ένός όρισμένου ποσού να έπιστρέψουν τά αντικείμενα των θεατών.

—'Οποιοι μάλιστα ήθοποιοί έσημείωσε τη μεγαλύτερη έπιτυχία στο παιγνίδιο, αυτός έχει δικαίωμα ν' άνεβώση ψηλότερα τίς τιμές.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

του κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Αισθηματικό ρωμάντζο.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 31-419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

'Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 150 11 'Εξωτερικού Δολλάρια 6.
καί δι' έτήμιον 80 11 'Αμερικής 6.
καί δι' όλην τήν 'Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτήσια συνδρομή Σάλινα 30.
Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τόν
'Ιδιοκτήτην τού «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝ. ΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

'Εν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, εν Αιγύπτω - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Ζαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και εν Βελγικῷ Κογκό ο κ. Γεώργ. 'Αγρονιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ EN AMEPIKH δια τήν κατά όδον πώλησιν τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΛΑ'Ι'ΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Η ΛΥΣΣΟΜΥΓΑ

Στό 'Αργος, ή γοητής στις 14 'Ιουνίου, ήμερα που γιορτάζει ο προσφής 'Ελισσαίος, συνηθίζουν να βγαίνουν στην έξοχη και να μπαίνουν άπ' τά χαμώλιαδα, πριν άπ' τήν άνατολή τού ήλιου, ένα έντομο που τό λένε λυσσομύγα, μέ τήν όποια, καθώς πιστεύουν, γιαιτρείται άσφαλώς ή λύσσα.

'Αφού μόξωφον άρκετές, καθόνται σ' ένα μέρος κι' απαγγέλλουν τό «Πάτερ ήμω». Σε κάθε δέ λέξή της προσευχής κόβουν κι' από ένα κεφάλι λυσσομύγας και τό πετούν, γιατί μόνο τό σώμα τού έντόμου χρησιμοποιείται γιά τη θεραπεία της νόσου. Κατόπιν τά βάζουν δια μαζί σ' ένα σακετσούλα, γιά να ξεραθούν, και τά μεταχειρίζονται κατά τό διάστημα που έπεται γιά να γιαιτρεύουν είτε άνθρώπους, είτε ζώα, που τά έδάγκασε λυσσοσμένο σκυλί.

Στόν άσθενή δίνουν τό μισό σώμα της λυσσομύγας, πριμένο και κοπανισμένο σόννη, μέσα σ' ένα ποτήρι νερό γιά να τό πη σέ τρεις δόσεις, μέρα παρά μέρα. 'Αν είνε πραγματικά δαγκωμένος από λυσσοσμένο σκυλί, έπειτ' από λίγες ήμέρες θα φανούν κάτω άπ' τή γλώσσα του πριεις ή τέσσαρες φουσκαλλίτσες, τίς όποιες ή γοητής κόβουν μέ τό ξυράκι. Κατόπιν δίνουν στον άρρωστο να τπη έτά μία βδομάδα ζουμί από απαροσκόφια, βατόριζα και καλαμόριζα, ή όποιες βράζονται και ή τρις μαζί μέσα σ' ένα δοχείο.

"Όταν όμως πρόκειται να δώσουν τη σόννη της λυσσομύγας σέ λυσσοδάρτα ζώα, φροντίζουν ν' άγγίζουν τό μέτωπό τους μ' ένα καμμένο καφί, γιά να επάσπρ ή γιαιτρεία.

μάκου, κ. και κ. 'Ιακώβου, κ. και κ. Ν. Λούρου, κ. και κ. Βισσέ, ή κ. Ταμπαράς, ή κ. Σαρορένη, κ. και κ. Σπ. Λοβέρδου, κ. και κ. Κάντζα, κ. και κ. Γεωργοπούλου, Πρόεδρος Βραβείας κ. Ταμπαράς, κ. και κ. Λιανούρη, κ.κ.κ.

Στις 3 τρέξ. δεξιότητες: 'Ατ—γίως παρά τή κ. και τή κ. 'Ατ—αλβ.

—'Επίσης δεξιότητες: ματίζα παρά τή κ. και τή κ. Σινδουλόγλου

τήν ένν τρέξ.

H MONTAIN

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

'Ο κ. Παναγιώτης Γράβις και ή όος 'Ασπασί Γουή άνηγατο ήσαν εν Φλορίνη. Τούς εύχόμεθα καλάν την στέγη.

Οδοναία 'Ανδριανούδου

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

'Η εικών τού σημερινού έξωφύλλου μας είνε έργο του συγχρόνου Γάλλου ζωγράφου Μονιά, μέ τόν τίτλο «Μεσάνηκτα».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ όπολύ τούς ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και άσους γλώσσας, καθώς και διόκλητες βιβλιοθήκες. 'Ελάτε: «Μπουκέτο», Δέκα 7, 'Αθήνες.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΚΥ, Συγγραφέας.

ΕΝΑΣ ΑΒΒΑΣ

(Σ' ένα γραφείο. Ο Γκύ και ο άββας συνομιλούν.)

ΓΚΥ. — Λοιπόν, Πέτρο, εί-

συχαστήμενος σου έγινες Ιερέας;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι, είμαι το-

λὸ εὐχαριστήμενος. Είχα μεγάλη

κλίση στὰ θεολογικὰ καὶ στὴν ἡ-

συχὴ ζωὴ, ἀπὸ μικρὸ παιδί.

ΓΚΥ. — Ναι, θυμῶμα... Ὁ

ταν παίζαμε τὸν καιρὸ πὺν εἰμα-

στε μικρὰ παιδιὰ, ἐσὺ ἔκανες τὸν

... πατῆρα.

Ο ΑΒΒΑΣ. «Έκαστος εἰς τὸ

ἐκλήθη...», καθὼς λέει καὶ τὸ

Εὐαγγέλιο.

ΓΚΥ. — Εἶσαι, μοῦ φαίνεται,

καὶ πνευματικῶς.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι, εἰμαι ἐμπειρὸς στὴ

συνουσία τῆς Ἁγίας

Ἁγίας, καὶ ἐξομολογῶ τοὺς πιστοὺς ἐνορέτας.

ΓΚΥ. — Καὶ τίς πιστὲς ἐνορέτισες.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Βέβαια.

ΓΚΥ. — Φαντάζομαι πόσον εἶδον ἐξομολογήσεις θ' ἀκούς κάθε

τόσο. Πόσα μυστικά!...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι, ἀκούω πολλὰ μυστικά, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐπιτρέ-

πτει νὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα.

ΓΚΥ. — Δὲν σοὶ ζητῶ νὰ προδώσης κανένα μυστικόν. Ἀλλὰ, ἂν

ἤθελες νὰ μοῦ διηγηθῇς κανένα ἐπεισόδιον ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον, πᾶ

τὸ ἀκούω μ' εὐχαρίστησι. Αὐτὲς τίς μέρες μάλιστα ζητῶ νὰ βοῶ θέ-

μα γὰρ ἕνα μυστικόν ποὺ μοῦ παραγγέλλει ἕνα γνωστὸ περιοδικόν.

Ἐσὺ δὲ ξέρεις πολλὰ δραματικὰ γεγονότα. Ἐνας ἀββὰς βλέπει καὶ ἄ

κούει πολλὰ. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξιστορήσης κανένα ἐνδιαφέρον γε-

γονός, χωρὶς νὰ μοῦ ἀναφέρῃς ὀνόματα;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι, αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ κάμω, πρὸς χάριν σου.

Χωρὶς ὀνόματα ὁμῶς...

ΓΚΥ. — Ναι, ναι, λέγε μου. Θὰ μὲ ἱσοχρεώσεις.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σοὶ πῶ τί μοῦ συνέβη

ἀπὸ μερικῶν ἐτών.

ΓΚΥ. — Λοιπόν;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Μία μέρα, ἐνὸς καθύμνου μόνος μου στὸ σπίτι μου,

ἦρθε κάποια κυρία καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ πάω νὰ παρεντρέψω σὲς τε-

λευταῖες συμμέρις ἐνὸς ἐτοιμοθάνατου.

ΓΚΥ. — Ἦταν καμιά κυρία τῆς ἐνορίας σου;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ὁχι. Ἦταν μὴ ἐντελὲς ἀγνωστὴ κυρία. Φανό-

τανε πολλὴ ταραγμένη καὶ μὲ παρακάλεσε

νὰ τὴν συνοδεύσω αἰσῶς. Κάτω στὴν

πόρτα μᾶς περιμένε ἕνα αὐτοκίνητο.

ΓΚΥ. — Καὶ τὴν ἀκολούθησες;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι. Ἐφύγαμε, καὶ ὡ-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ FLORIAN-PARMENTIER

ΕΝΑ
ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ
ΕΓΚΛΗΜΑ

ΓΚΥ. — Συγγνώμην, δὲν μοῦ εἶπες κάτι: Εἶπες σὺν κ. Ντὲ Β...

ὅτι ἡ ἀγνωστὴ κυρία σοὺ τὸν παρέστησε γὰρ ἐτοιμοθάνατος;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ὁχι. Αὐτὸ ἀπέφυγα νὰ τοῦ τὸ πῶ.

ΓΚΥ. — Λοιπόν;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Λοιπόν, πέρασα αἰσῶς στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ντὲ

Β... Μόλις ὁμῶς μῆτρα ἐκεῖ, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μὴ φωνή

ἐκπαλίσσεως.

ΓΚΥ. — Γιατί;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Γιατί ἐδῶ κρεμασμένη στὸν τοῖχο μὴ φωτογραφία.

ΓΚΥ. — Ἦ ὁποία παρίστανε;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἦ ὁποία παρίστανε τὴν κυρία ποὺ μ' ὡδήγησε σ'

αὐτὸ τὸ σπίτι. — Ἐκίριε Ντὲ Β... εἶπα τότε στὸ γραφεῖο καὶ νῆ

αὐτὴ εἶπε ἡ κυρία, ἡ ὁποία μ' ἔφερε στὸ σπίτι σας. Ὁ κ. Ντὲ Β...

μὲ κῆταξε παρῶντα καὶ μ' ἀπάντησε: — «Εἶνε ἀδύνατον, ἀδύνα-

τον!... Ἦ φωτογραφία αὐτὴ παρίστανε τὴν γυναῖκα μου, ἡ ὁποία ἔ-

χει πεθάνει πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἀλλὰ συγχρόνως, ἄρχισε τὸ δικαστικόν

πρόβλημα. Κατόπιν μοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση: — «Γρήγορα, κ. ἐφημέρι,

γρήγορα... Ἐξομολογήστε με... ἀπὸ τὸ ἀπατεῖν ἡ νεκρὴ, ἡ ἀγα-

πημένη μου νεκρὴ...». Κι' ἔπειτα γαυαστὸς ἐπῆλθε στὸ πάτωμα.

ΓΚΥ. — Εἶνε τρομερό!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Κι' ἐγὼ ἦμουν ταραγμένος, δὸς καὶ ὁ κ. Ντὲ Β...

Τέλος τὸν ἐξομολόγησα, καὶ πρὶν φύγω εἶπα στὸν ὑπηρετὴν νὰ ἀρστή

τὴν κυρία τοῦ, γιατί εἶχε παρῶν. Τοῦ ἐδῶκα ἐπίσης ὅτι θὰ ἐ-

ναῖναι νὰ τὴν ἀλλή μέρα.

ΓΚΥ. — Κι' ἐπῆρξες;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἐπῆρξα. Ἀλλὰ βροθεῖα μωρὸς σὲ κρῖα! Ὁ κ.

Ντὲ Β... εἶχε πεθάνει τὴν προηγου-

μένη, λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρη-

σὺν μου ἀπ' τὸ μέγαρό του.

ΓΚΥ. — Τὴν περιεργὴν ἱστορία!...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι, πολλὴν περιεργὴν. Μία

γυναίκα, μὴ πεθάνει πρὸ δέκα ἐτῶν, ση-

κάνεται ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ γὰρ νὰ

εἰδοποιήσῃ τὸν ἄντρα της διὰ πλημμε-

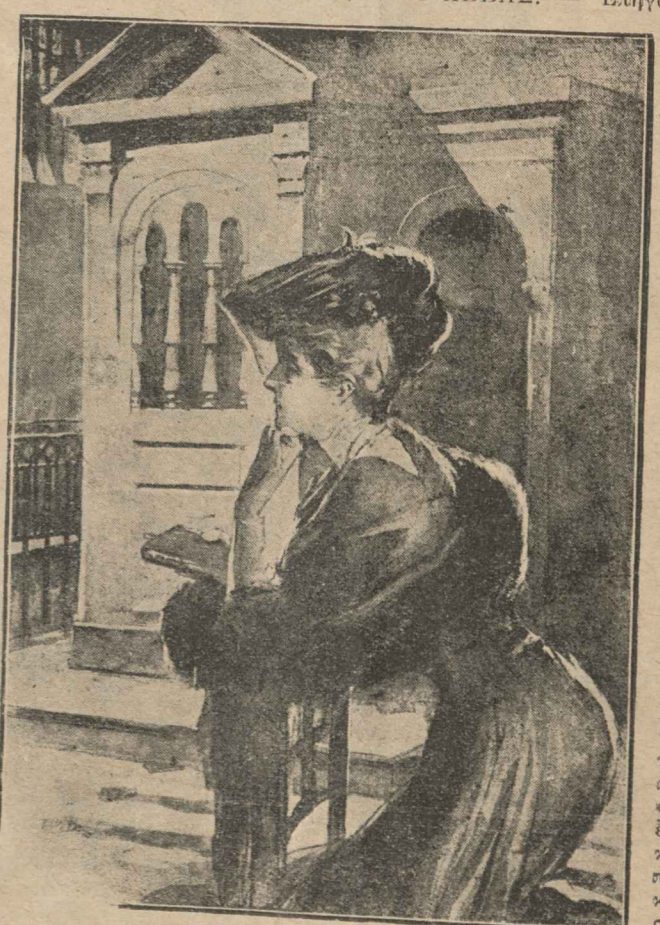
λῶν τοῦ θανάτου τοῦ καὶ πρῶτος νὰ ἐ-

ξομολογήσῃ... Ἐπὶ εἶχα πιστέψει. Κι' ὁ

μῶς, φίλε μου, δὲν ἦταν ἔτσι.

ΓΚΥ. — Δὲν ἦταν ἔτσι;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ὁχι. Αὐτὲς τίς μέρες



Ἐτρεχα στοὺς ναοὺς καὶ προσευχόμενον... προσευ-

τάζε λοιπὸν σὸ ὄφειμα, ἀλλὰ ἐν

εἰς τίποτα. Τὸ αὐτοκίνητον μὲ τὴν

κυρία εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

ΓΚΥ. — Καὶ τότε;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Τότε ὁ κ. Ντὲ

Β... παρήχθηκε πολλὰ. Σημειώ-

σας ἔκανο ἔπειτα τὴν φωτογραφί-

αὺν καὶ μοῦ εἶπε: — «Δὲν μπορῶ

νὰ μαντέψω, κ. ἐφημέρι, πᾶς εἶ-

νε αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ σὺ ἐστὶς ἐ-

δῶ, μὲ τέτοιον μάλιστα σκοπὸν. Ἦ

σως νάναι συγγενὴς μου, ἡ ὁποία

ἐνδιαφέρεται γὰρ τὴν σωτηρίαν τῆς

ψυχῆς μου καὶ θέλει νὰ ἀποκτή-

σῃ τὰ θεολογικὰ μου καθήκον-

τα, τὰ ὁποία ἔχω παραμελήσει ἐν

τόσων καιρῶν. Περᾶστε λοιπὸν στὴν

ἰδιαιτέρου γραφεῖο μου, νὰ ἐξομολο-

γηθῶ, καὶ καὶ ἡρόδοτος οὕτως

μου.

ΓΚΥ. — Συγγνώμην, δὲν μοῦ εἶπες κάτι: Εἶπες σὺν κ. Ντὲ Β...

ὅτι ἡ ἀγνωστὴ κυρία σοὺ τὸν παρέστησε γὰρ ἐτοιμοθάνατος;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ὁχι. Αὐτὸ ἀπέφυγα νὰ τοῦ τὸ πῶ.

ΓΚΥ. — Λοιπόν;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Λοιπόν, πέρασα αἰσῶς στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ντὲ

Β... Μόλις ὁμῶς μῆτρα ἐκεῖ, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μὴ φωνή

ἐκπαλίσσεως.

ΓΚΥ. — Γιατί;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Γιατί ἐδῶ κρεμασμένη στὸν τοῖχο μὴ φωτογραφία.

ΓΚΥ. — Ἦ ὁποία παρίστανε;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἦ ὁποία παρίστανε τὴν κυρία ποὺ μ' ὡδήγησε σ'

αὐτὸ τὸ σπίτι. — Ἐκίριε Ντὲ Β... εἶπα τότε στὸ γραφεῖο καὶ νῆ

αὐτὴ εἶπε ἡ κυρία, ἡ ὁποία μ' ἔφερε στὸ σπίτι σας. Ὁ κ. Ντὲ Β...

μὲ κῆταξε παρῶντα καὶ μ' ἀπάντησε: — «Εἶνε ἀδύνατον, ἀδύνα-

τον!... Ἦ φωτογραφία αὐτὴ παρίστανε τὴν γυναῖκα μου, ἡ ὁποία ἔ-

χει πεθάνει πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἀλλὰ συγχρόνως, ἄρχισε τὸ δικαστικόν

πρόβλημα. Κατόπιν μοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση: — «Γρήγορα, κ. ἐφημέρι,

γρήγορα... Ἐξομολογήστε με... ἀπὸ τὸ ἀπατεῖν ἡ νεκρὴ, ἡ ἀγα-

πημένη μου νεκρὴ...». Κι' ἔπειτα γαυαστὸς ἐπῆλθε στὸ πάτωμα.

ΓΚΥ. — Εἶνε τρομερό!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Κι' ἐγὼ ἦμουν ταραγμένος, δὸς καὶ ὁ κ. Ντὲ Β...

Τέλος τὸν ἐξομολόγησα, καὶ πρὶν φύγω εἶπα στὸν ὑπηρετὴν νὰ ἀρστή

τὴν κυρία τοῦ, γιατί εἶχε παρῶν. Τοῦ ἐδῶκα ἐπίσης ὅτι θὰ ἐ-

ναῖναι νὰ τὴν ἀλλή μέρα.

ΓΚΥ. — Κι' ἐπῆρξες;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἐπῆρξα. Ἀλλὰ βροθεῖα μωρὸς σὲ κρῖα! Ὁ κ.

Ντὲ Β... εἶχε πεθάνει τὴν προηγου-

μένη, λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρη-

σὺν μου ἀπ' τὸ μέγαρό του.

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΣ ΕΣΘΘΗΚΕ Η ΒΙΕΝΝΗ

Σ' ἕναν ἀπ' τοὺς πολέμους μετὰ τὸν Τούρκικον καὶ τὸν Αὐστρια-

κὸν καὶ ἀρχὸς ὅταν οἱ Τούρκοι πολιορκῶσαν τὴν Βιέννη, ἕνας Βιεν-

νῆς πομπὴς ἦταν μὴ μέρᾳ κάτω στὸ ὑπόγειον τοῦ καὶ ἔμεινε.

Ἐκεῖ ποὺ ἔμεινε, ἀκούσε ἔξω ἀπὸ ἕνα κρῖον ποὺ προερχόταν ἀπὸ

μὴ γυνὰ τοῦ ὑπογείου. Γύρσε τότε καὶ εἶδε πλὴν τοῦ ἑα ἑαυτοῦ.

Τὸ λαοὺν αὐτὸ ἦταν τοῦ μικροῦ τοῦ γυναι, ἀπάνω τὸν δὲ ὑπερχύον

μαρκα βάλει, οἱ ὁποιοὶ κοινοῦντοσαν καὶ πηδοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Αὐτὸ φάνηκε πολλὴ παρῶντα στὸν πομπά, κατὰ καὶ μέσα στὸ σπίτι

καὶ ἔξω στὸ ὁδοῖο ἐπικρατοῦσαν ἀπὸ τὴν ἡσυχία. Ἀπὸ τοῦ λοιπὸν

προερχόταν ὁ κρῖον αὐτὸς;

Τότε πηλοῖσε τὸ αὐτὸ τὸν στὴ γῇ καὶ ἀκούσε ἕναν ἦχο μαρκαῖο,

ὁ ὁποῖος, ὅπως φανόταν, προερχέτο ἀπὸ χτυπήματα σκαπάνης.

Κάθε σκαρὰ ποὺ ἀκούγονταν ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἦχος, κοινοῦντο-

σαν καὶ οἱ βάλαι ποὺ ἦσαν ἀπάνω στὸ λαοῦν. Τότε πρὶν κατὰλαβε ὁ

πομπά, ὅτι οἱ Τούρκοι ποὺ πολιορκῶσαν τὴν πόλιν ἔκαμαν ὑπόγειον

γὰ νὰ μποῖν στὴν Βιέννη ἔξω ἀπὸ.

Ἀμέσως ὁ φιλόπατρις Βιεννῆς ἀφῆκε τὴν σκάφη τοῦ μὲ τὸ ζυ-

μαρ καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀρχή. Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς

τῆς Βιέννης πῆγε μῶνός τοῦ στὸ φρούρον καὶ ἀπὸ ἐπείθετο ὅτι ὁ πομπ-

κάς εἶχε δίκην, διάταξε νὰ κατασκευασθῇ, χωρὶς χρονοτριβή, μὴ

δύσκη ὑπόγειον. Διὰ τῆς ὑπόγειον αὐτῆς οἱ Βιεννῆς στρατιώται

ἀφῆλάν μὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸν στρατόπεδον τὸν Τούρκικον καὶ κα-

ταπῶντοσαν τὸν ἀντίπαλόν τους.

Μετὰ τὴν σωτηρία τῆς πόλεως, ὁ αὐτοκράτορ τῆς Αὐστρίας κά-

λεσε τὸν πομπά καὶ τὸν ρώτησε τί γὰρ ἤθελε νὰ

πῇ καὶ γὰρ τὴν μεγάλην ὑπηρεσίαν ποὺ προσέφερε

στὴν πατρίδα.

— Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίθηκε μετρί-

σῶντα ὁ πομπά, ὅτε γὰρ ἀξιώματα εἶμαι κα-

τάλληλος, ὅτε πλοῦτη μπορῶ νὰ διαχειρισθῶ.

Ἐπομένως δὲν μοῦ χρειάζονται ὅτε τὰ πρῶτα,

ὅτε τὰ δεύτερα. Ἄν θέλετε ὁμῶς νὰ μ' εὐχα-

ριστήσετε, σὰς ζητῶ νὰ μοῦ παρασχετὴ τὸ δικαί-

ωμα νὰ κῖνο ἀπὸ δὴ καὶ πέρα τὰ καρδιὰ μου

στὸ σχῆμα τῆς ἡμισελήνου, αὐτῆς ποὺ μᾶς φ-

όρεξε ὅς τὰ χτές. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ θυμῶ κατὲ

μέρα σ' ὅσους θὰ τρώντῃ τὰ πομπά μου, πᾶς ὁ

ὅπως τὸν χριστιανὸν εἶνε μεγαλειότερος ἀπὸ τὸ

θεὸ τὸν ἀπίστον!

Κατόπιν αὐτοῦ, ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὴ διατα-

γή, διὰ τῆς ὁποίας παρεχόταν στὸν πομπά τὸ ἀπο-

κλειστὸν δικαίωμα νὰ κατασκευάζῃ τὰ πομπά τοῦ

στὸ σχῆμα τῆς ἡμισελήνου.

Τὸ πομπά αὐτὸ εἶχαν μεγάλῃ ἐξόφει μετὰ τὸ

τὸν κατοικὸν τῆς Βιέννης καὶ ἐξακολούθησαν νὰ

δυνατοῖν τὸ σχῆμα τοὺς χρόνους καὶ χρόνους.

ρεα, καὶ ἡ Θεία Δίκη μοῦ ἔστειλε αὐτὸν, ὁ ὁποῖος

γνώριζε τὸ ἐγκλήμα μου. Ναι, εἶμαι κακούργος!

Ἐσώσατε ἕνα ἀνθρώπον... Θυμᾶστε, κύριε ἐφη-

μέρι; Ἦδη καὶ σὰς πῆρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ

σὰς ὡδήγησα στὸν κ. Ντὲ Β... γὰρ νὰ τὸν ἐξο-

μολογήσῃ ὡς μελλοθάνατον. Καὶ ἔξορετε γιατί τὸ

ἔκανα αὐτό;... Γὰρ νὰ τὸν σκοτώσω... Ναι... Γὰρ

νὰ τὸν σκοτώσω καὶ νὰ πάω ἐγὼ τὴν περὶ-

σῶσά του, ἐφῶσον ἦμουν ἡ μόνη τὸν συγγενὴς καὶ κληρονόμος. Ἦμοια

νὰ πᾶν τῆς γυναίκας του, ἦμουν ἀπαράλλαχτοι μ' ἐκεῖνη... Ἦμοια

νὰ πᾶν τῆς γυναίκας καὶ συγγενὸς καὶ ἐξαδέλφου τοῦ κυρίου Ντὲ Β... γὰρ

νὰ πᾶν τῆς γυναίκας καὶ συγγενὸς καὶ ἐξαδέλφου τοῦ κυρίου Ντὲ Β... γὰρ

νὰ πᾶν τῆς γυναίκας καὶ συγγενὸς καὶ ἐξαδέλφου τοῦ κυρίου Ντὲ Β... γὰρ

Η'. ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Η ζωή μου ήταν ξαν καιρό δυστυχισμένη. Παρασχε ο ήλιος Δευτέρα βράδυ, το πρωί ήμουν στο καράβι μου, τ'όνομα Πηνειός, υπαρχος και κατ' ούσίαν κυβερνήτης. γιατί καθώς σ'ετα ήδη σε άλλο μου σημείωμα, ο κυβερνήτης μου, ο θρυλικός καπετάν Σταμάτης, αρχικυβερνήτης των τεσσάρων ποταμιών, ήθελε να παριστάνη κομμάτι το ναύαρχο, γι' αυτό μου είχε αφήσει έμμενη την κυβερνήση του πλοίου. 'Αν με επιτηρούσε κάποιος, όταν βρισκόμαστε εν πλώ, όταν είμαστε μέσα στο λιμάνι δεν ανακατευόταν σε τίποτα και εγώ έκανα ό,τι ήθελα. Κάθε μέρα λοιπόν ως το μεσημέρι ήμουν μέσα στο πλοίο και το απόγευμα ανέβαινα στην 'Αθίνα, για να βρω τις αγαπημένες μου φιλολογικές και θεατρικές συντροφίες. Αυτό όμως, καθώς είπαμε, από Παρασκευή ως Δευτέρα βράδυ, γιατί την Τρίτη το πρωί άνοιγόμαστε στο πέλαγος για γυνάσια ως την Παρασκευή το πρωί που γυρίζαμε πάλι στον Πηνειό.

Τι τύπος και αυτός ο καπετάν Σταμάτης! 'Αξίζει να την αλήθεια να τον γνωρίσετε και σεις. 'Όταν άρχιζαμε στον Πηνειό, άμειος ντυνότανε πολιτικά και δεν είχαμε προφάση να δέσουμε προμήτσες που πύκαγε, λέγοντάς μου στη σκάλα που τον κατεβόδινα, όπως απαιτούνε οι κανονισμοί:

— 'Υπαρχε, αν με θέλεις τίποτα, ή είνε κανένα χαρτί να έτο- γραφώ, ξέρεις, στο γραφείο με βρίσκεις πάντα.

Βέβαια οι αξιωματικοί του ναυτικού δεν έχουν γραφεία έξω από το καράβι τους, μα αυτός γραφείο έννοοίσε την ταβέρνα του κου- πάρου του, που βρισκόταν μερικά βήματα από πέρα από εκεί που δέ- ναμε προμήτσες.

Μιά μέρα που έτυχε κάτι έπειγον, πήγα να τον δω και εγώ ο' αυτό το περιλάλητο γραφείο. Μόνο κάτι βαρέλια, δυο-τρία σιδε- ρένια τραπέζια και μερικά σκαμνιά, ήταν όλη ή επέπληση του γραφείου. Γύρω από ένα απ' αυτά τα τραπέζια ο καπετάν Σταμά- της με μία παφιά από μαστόρους, άρμαπατζήδες, ψαράδες και βαρ- κάρηδες. 'Ετσι είνε οι μπικηρδες, πορεία θέλουν να πούνε και άμα δε βρίσκουν, τοσυγκρίζουν με όποιον και νάναι.

— Άμα με είδε έμένα, κάπως βέβαια ντατίστηκε για τη συντροφιά του, μα άμειος προσπάθησε να μιλήσει τα πράματα μ' ένα τα- δερινιστικό φιλοσοφικό απόφθεγμα:

— Παντελή, κάπως να πής ένα κομμάτι μαζί μας και μην κιντίζε ποτέ μούτρω, κίττα καρδιές!

Μέσα σ' αυτούς τους ανθρώπους ήταν ο θαυμαζόμενος. Μιλούσε και τον κίτταζαν στα μάτια, άστεινότανε και γελοούσαν με όλη την καρδιά τους. 'Ηταν ο εκλεκτός τους. 'Η μισός πηγαίνον- χόντουσαν και όλο αυτός κερνούσε, δεν άφινε βέβαια κανέναν άλλον να πληρώ- ση. 'Εχάλασε κάθε βράδυ, πολύ περι- σσότερα από το μισό του.

Μα δεν ήσαν μόνο τα κεράσματα, ήσαν και οι λοταριζήδες. Τον ξέρανε και πάντα τον ταιγυρίζανε για να τον άμεινουν. 'Ηρθε ένας από δαίμονες μ' ένα πεπόνι. Το καλύτερο πεπόνι δεν ε- λε εκείνη την εποχή, περισσότερο από πενήντα λεφτά, βία μία δραχμή. 'Αρ- χισε να παίζη για να πάρη το πεπόνι. Καμιά φορά πέτινχε τον άρσινά, άρσιν έλεγε ήδη χάσει δέκα δραχμές. Φωνάζει ένθουσιασμένος, κιλόντας το πεπόνι προς έμένα το νεοφερμένο.

— 'Επί τέλους του το πήραμε και σχετικώς συμφερτικά. Σφάχτο εσύ, Παν- τελή, που είσαι ο πιο νέος.

Και τραβούσε ποτηριές του νερού γε- μάτες κρασί και δόστων ένθουσιαζόταν και άγόρευε, διηγόταν ανέκδοτα, άστεια και ήθελε πάντα αυτός να έξη το λόγο και όλοι οι άλλοι να τον θαυμάζουν.

— Παντελή, μου είνε κάποτε, τί μα- νία σου κόλλησε να το οίξης στη φιλο- λογία; Είσαι από οικογένεια ναυτική και δεν έπρεπε να σ' άρση τίποτα άλ- λο από τη θάλασσα.

— Και σεις γιατί φιλολογείτε; Του λέω εγώ.

— 'Εγώ; Δεν τόπαθα άκόμα αυτό το κακό.

— 'Όταν διηγείσθε στην ταβέρνα και θέλετε όλοι οι άλλοι να σας άκούνε και να σας θαυμάζουν, τί άλλο κάνετε;

— Μα αυτά είνε καμώματα του κρα- σιού, Παντελή μου.



ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

είνε ή Ταβέρνα, ο Διώνυσος είνε ή Τέχνη.

— Δέ μου λές, Παντελή, μήπως τά πήρες άλλοι τα σκαμνιά σου και μās ήρθες έδω γυμνός; Μίλα καλά, τί μεθυσμένος είνε αυτός ή κοιμώμενος που μās λές; Καλά το είπες πως μεθός χωρίς να λήνης.

Είχε δυο αδερφούς μεγαλείτερους, έναν πολιτευόμενο που ήταν και πολλές φορές ύπουργός, και έναν άλλο αξιωματικό του ναυτικού και αυτόν, που ήταν ναύαρχος. Μία φορά τον φώναζε ο μεγαλίτε- ρος αδερφός του, ο πολιτευόμενος, ο και άρχηγός της οικογένειας και του λέει:

— Μās έκανες ρεζήλι, θα πάρης πεινά να λήνης; Κάνεις πα- ρέα μ' ένα σωρό ξυπόλυτους και μπικηρολογάς. Αυτό δεν ταίριαζει ούτε στη θέση σου, ούτε στην οικογένειά μας.

— Οικογένειά μας, είνε;

— Να, στην οικογένειά μας. Μās εκδέχεται.

— Και μήπως το θέλω που πίνω; 'Ακριβώς αυτό το έχω από την οικογένεια, κληρονομικό. 'Επινε και ο πατέρας μας.

— Ψέμματα!

— Ψέμματα; Δέ μου λές από το θέλεις που σου άρσούν ή γυ- ναικες και ο αδερφός μας ο ναύαρχος το θέλει που χάνει κάθε βράδυ μάτσο λεφτά στην 'Αθηναϊκή Δέσχη; 'Όταν μου λές να μην πίνω, είνε σαν να σου πω εγώ να λήνης να κινηγής τις γυναίκες ή ν' αφήση ο αδερφός μας την τράπουλα. Όλα αυτά είνε μέσα στο αίμα μας. 'Ο πατέρας μας δια τά είχε, Θεός σχωρόσθον! Και γυ- ναικάς ήταν και χαρτοπαίχτης και μπικηρής. Λοιπόν δεν μπορού- νε κάποιος παράτονα, μόρφασε δίκαια την περιουσία του. Σ' έβγα ά- φησε το έλάττωμα των γυναικών, στον αδερφό μου τά χαρτιά και σ' έμμενα το μικρότερο, ό,τι περισσεύει, το άσκαλι του κρασιού.

Μιά άλλη φορά στην ταβέρνα έσκυψε μυστικά και μου είπε:

— Μου λέει ο αδερφός μου ο ύπουργός να μην πίνω, γιατί λέει δεν ταίριαζει στη θέση μου. 'Από λόγια ξέρω και γώ, μα άμα είνε έγκλογές έμένα στέλγει και φωνάζει. Τους βλέπεις όλους αυτούς στη φαντιά μπορεί να πέρουν για μένα! Πάινονι μάλα διες τις ταβέρ- νες και κάθε έγκλογη πίνω το Νιαγάρ, Θαρρείς μου κάνει ροστό να χαλάω το στομάχι μου, μα τί να γίνης; Γά χάρι του κοίμαται. 'Ο Θε- τούνης το ξέρει αυτό, γι' αυτό α' έρη σε συνάχεια. Τον έχω ταξιδέψει πολ- λές φορές. Τού άρσούν και αυτόνσιν ή γυναίκες, όπως και του αδερφού μου, μα και στην τράπουλα δεν πάει πίσω...

— Δεν πίνει όμως.

— Πώς στο είπες; Ποτήρι γερό ο Κόντες, μονάχα που είνε άρσινός; και δεν καταδέχεται να πη σαν και μās ρετσίνια. Τραβάει σαμπάνια και έκεινα τά κρινονοτάσινα ζαχαράτα ένθουσιασ- σαχλόποτα... 'Ανθρωπος μ' έλαττώμα- τα. Άκου με έμένα, Παντελή, δεν μπο- ρείς να γίνης σπουδαίος άνθρωπος με ζωή και δράση, αν δεν έχης μεράσια!

Και ήταν γραφτό κ' εγώ να δω μία συνάντηση του Κερκυραίου έπιτα- ρή με τον θρυλικό καπετάν Σταμάτη, όπου μου δόθηκε ευκαιρία να θαυμάσω τη σιδερένια βέλγη του τελευταίου. 'Οι ο καπετάν Σταμάτης, δεν ήταν κοινός άνθρωπος: είνε μέσα του την αγνή των προγόνων του, των ανθρώπων του 21. Μα δε βρήκαμε περίπτωση να δείξη τη ζωτικότητα του. Γεννημένος σε μια ή- χάριστη έποχή τούριζε άπορημένος στο κρασί. 'Ελεγε κάπου να ξοπάτι- Δέν ήταν από κείνους που γεννηθήσαν νοικοκυραίιοι και άρκούντα σε μια άνο- στη και ταχτική ζωή.

Μιά μέρα λοιπόν λαβαίνουμε μία έ- πειγούσα διαταγή από το ύπουργείο. 'Αφού ο κυβερνήτης έλειπε, την άνοξα εγώ. 'Ελεγε να έτοιμαστούμε γιατί το πρωί στις έννιμά θα πηγαίναμε όλόκλη- ρο το ύπουργικό συμβούλιο στον Πέδρο. 'Ηταν καλοκαίρι και είμαστε άρσιν-

— Και μένα είνε καμώματα του κρα- σιού.

— Μα σ'όδη πίνεις σκάλα!

— Μεθών χωρίς να πίνω. 'Ο Βίανος και ο Διώνυσος είνε το ίδιο πράμα, ένα και το αυτό πρόσωπο σε δυο άλλους μωφές. 'Ο Βίανος

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ Κ. ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ
Η ΠΕΤΡΙΑ

Ο άγαπητός μας ποιητής, ο άδελφός φίλος κ. Ρώμος Φιλύρας, είνε την καλωσύνη να μās στείλη αυτές τις ημέρες από την κλινική όπου ν' σπλεύεται, άρκετη έμμεση και περή συνεργασία του. Οι στίχοι καθώς και τα πεία του κ. Φιλύρα θα δημοσιευθούν στο «Μηνούκετο», με τη σειρά τους. 'Αρχίζουμε σήμερα μ' ένα μικρό πεζογράφημα του ποιητή.

Δέν είμαι τρελλός μόνον τώρα, στην άρρώστεια μου, στην έ- περχόποση την τελευταία και δυνατή που έπαθα, την χειμώτερη απ' τις άλλες και που μ' έφερ'ε βαθιανόη, από άστασίας, στο χάος, σ' ένα τρομερό χάος άπεγνωσμένης έκρηκτικότητας. Είμαι τρελλός από καιρό. Αυτό μου συνέβη ίσως έκ φύσεως, ίσως από το έξης γε- γονός που μου έτυχε όταν ήμουν 7 χρονών παιδί άκόμα, και που μόλις έπήγαγα στην πρώτη τάξη του δημοτικού σχολείου.

Έκείνο το πρωί ήταν Κυριακή ή γιορτή, μία γιορτή ξαφρετή για το σχολείο, απ' τις δεσποτικές. 'Έξω απ' το γυμνάσιό, ίσως ήχοι λιποτριβί, που βρίσκεται κοντά στην παραλία του χωριού μου, λίγο από έλάνω από τη θάλασσα, κοντά σε μία μικρή άποθήκη σταφίδας, κι' έξω από τον περιβολό του σπιτιού όπου καθόμουν κ' όπου είδα, πρώτη φορά, το φως της ημέρας. Έπαιζαν μερικά παιδιά, των ά- νωτέρων τάξεων, τοπικά.

Μεταξύ αυτών ήταν κ' ο Θεμιστο- κλής, ένας ξανθός, μεγαλίτερος από μένα. 'Εγώ, μην παίζοντας, γιατί από τότε και πάντοτε δε μ' άρεσαν τα τυ- χαρά παιχνίδια και τά χαρτιά, αλλά μόνον ή μελέτη, τά ποιήματα, ή φιλο- λογία και ή γυναικες, ή θάλασσα και τά χαλίκια, είχα τη χαζομορφά να κιν- τώ αυτός τους δυο που παίζανε με κάποια άρρεσινα άνεξήγητη για την έπειτα ζωή μου, που σιδεπότε κίττα- ξα, σε καφερένι ή σε σαλόνι, αποπνώνω απ' το παίζιμό τους παίζοντας ή τους παρηγοιούσθηρα χαζοάντρας.

Σε λίγο, αν και κοίμηναν να μη πλησιάζω, μιν τύχη και με πάρε η πέτρα, εγώ έσπάρηκα άτυχος και με πήρε. Με πήρε ή καταρριμνη, στη μέ- ση του κεφαλιού, στο μέτωπο.

Ήταν μία όξεια, κοφτερή και μα- τερή πέτρα, ή όποια, καθώς ήμουν σπινόμενος και παρακλιούσθουσα, σε κά- ποια άποωδότητε άπόσπασε το παλιν- δι, με πήρε έξωτά. Βοήσά τά αίματα τό- τε ξεπήδησαν απ' το καμμένο, το τρα- φερό, το άπαλό μ' άπαιστο μέτωπό μου, και μία έμμηση ζάλη, δυνατός πα- νοράμας ή άρχισ, έπαινος.

Απ' που να τρέξω στο σπίτι και στο φαρμακείο, ή καμμένη ή μητέρα μου, ή μακαρίτισσα, ή πατέρας μου κ' ή τριετής άδελφούλα μου τριών- έαν, έβγασαν πολύ άρρωτο αίμα που έτρεχε ποτάμι.

Από τότε, έφραγα όχι την αιτιολό- γη της μεγαλουργίας, που λένε, αλλά τον έαυτό μου. Ήταν ή πρώτη άπικατά- στη μείωση που πάθαινα. Μείωση σε αίμα που μ' άφρησε διάδη και σημάδι στο μέτωπο, σαν σφραγίδα και μου δι- ετάραξε τη φυσιογνωμική λειτουργία.

Αυτή ήταν ή πρώτη πέτρα της ζωής μου, ή πέτρα της τρέλλας...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ



Ο ποιητής Ρώμος Φιλύρας (Σκίτσο του Κ. Π. Καστανίκη)

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΕΝΤΡΟ

Στα όρη των 'Ινδών ύπάρχει ένα περίεργο δέντρο που παράγει μικρούς καρπούς, όμοιους και στο σχήμα και στο χρώμα με τα κερά- σια. Τα φύλλα του δέντρου αυτού είνε πλατύτατα, έχουν σχήμα καρ- διάς και χρησιμοποιούνται από τους κατοίκους, των περσιώνων, ως καπνά. Το πιο περίεργο όμως είνε ότι τα παιδιά του ίδιου δέντρου γέρουν πάντα προς τη γη και κρέμονται κάτω σαν σκηνικά, μέχως γέρουν πάντα προς τη γη και κρέμονται ό' αυτά. Τότε γυρνούνσιν ού- όπου φτάσουν στο χώμα και ορίζονται σε ένα σημείο, μέχως γέρουν πάλι και κρέμονται στη γη. Κατ' αυτόν τον τρόπο σχη- ματίζεται όλόκληρο δάσος απ' αυτά τα κλαδιά, τά όποια μοιάζουν με ματρίτσες που βρατάζουν μία πλάση στήν. 'Αναφέρονται σχετικάς ότι ένα απ' αυτά τά δέντρα μεγαλώσε σε τέτοιο σημείο, ώστε άπέπτησε τραυίστους πενήντα μεγάλους κορ- μούς και τρεις χιλιάδες μικρότερους, που ήσαν έτοιμοι κι' αυτά να ορίζωλινται. Λέγεται ακόμη ότι κάτω από τον άπείροτο πόλο του δέντρου αυτού περνούν δυο δρόμοι, σε άρκετη απόσταση, ο ένας από τον άλλον κ' ότι βόσκουν κά- ποτε εκατόφυα 7.000 παλάματα από το φύλλωμά του.

να στο Φάληρο. Στέλνω λοιπόν άμέσως ένα ναύτη στον Πηνειό να πείσωση τον καπετάν Σταμάτη στο σπίτι του ή αν δεν τον εύρι- σκε σπίτι του στο... Γραφείο, στην ταβέρνα δηλαδή του κουπάρου του. Μα ο ναύτης γύρισε άπραχτός, δεν τον βρήκε πουθενά. Τον έβγαλε χάσι και από το σπίτι του, από το ποί που έφυγε δεν έα- ναρίναρε. Σαπολάω λοιπόν λυτούς και δεμένους, μια καρδιάδιά ο- λωκήρη από ναύτες να ψάχνουν διες τις ταβέρνες του Πηνειού για να τον βρουν. Κατάλαβα πως κάποιος έκτακτο γλέντι είχε τύχει και κάποιος μεξέ θα είχε βάλει με την παρέα του. Μα άπελπίσθη, δε βρι- σκόταν πουθενά. Τέλος πάντων εγώ έκανα διες τις προετοιμασίες από άπαιτον και είχα την έλπίδα πως επί τέλους τη νύχτα θα γυρι- σκε σπίτι του. Μα πέρασαν τά μεσάνυχτα, έμμερσε κι' ο καπετάν Σταμάτης δεν έδωσε σημαία ζωής. Στο σπίτι του δεν άνησυχούσαν γιατί τους το έκανε σιγνά. Μα εγώ τί θα έλεγα στο ύπουργικό συ- μβούλιο, άμα με ρωτούσαν που είνε ο καπετάνιος μου; 'Ηρθε όκτώ ή ορα το πρωί, έγινε ή έπαρσις της σημαίας, μα ο καπετάνιος που- νη. 'Εστειλα και τη βάρκα έξω μ' ένα ύπερσυντακτικό να περμηνή- σκε ύπουργούς και σφειδάσε μαζί με το γραφό του πλοίου τι άρ- ρώστεια θα πάσκει πως έπιασε ξέσπρω τον καπετάνιο μās. 'Η άρ- ρώστια ήταν άσκη και είμαστε έτοιμοι για ξέκνημα.

Το ραβδί του πλοίου γυμνός είνε ηνιά. Κίτταξα με τά μάλα στην έξωρα να δω αν έφτασαν οι ύπουργοί. Για τον καπετάνιο πεία όλο το πλοίο είχαμε άπελπίσει. Σε λίγο άκουσε τη βάρκα να ξεκινάει από την έξωρα με μέσα τους ύπουργούς, ο- ταν έφτανα ένας ναύτης φωνάζει:

— Να ο καπετάνιος!

Πραγματικώς βλέπουμε από το μέρος της Καστέλλας μία έμμορική βάρκα να έρχεται προς το πλοίο μας. Ο θαυμάσιος τραβούσε κομμάτι με διες τις δυνάμεις του και ο καπετά- νιος μās όδους στην πρήννη του έ- δνε κομμάτι να τραβή.

Τώρα όλο παρουσιάζότανε ένα ζήτημα. Ποιά βάρκα θα φτάση πρω- τήτερα, εκείνη με τους ύπουργούς ή αυτή με τον καπετάνιο; 'Επρεπε κα- πώς να φτάση πρωτήτερα για να ύ- ποδεχθή ο κυβερνήτης στη σκάλα τους ύπουργούς. Φώναξα κι' εγώ στον καπετάν Σταμάτη πως έπρεπε να βι- στεί και δόστων έκείνους φροσάρεζε το θαλάσσι. Και έγινε το θαύμα. 'Η κρη ή θαρνούλα έκανε φτεξά και έπιασε την άριστερή μας σκάλα, ένα λευκοκόμιν πονή ή μεγάλη βάρκα ζυ- νώσε στη δεξιά σκάλα.

— Πήγαινε, κρέμε κυβερνήτα, πη- γαίνε ν' άλλαξε, να βάλλε στο- λή. Τους ύποδεχόμενα εγώ και σ'ς δικαιοσύνη πως δ'ηθεν είσαστε άτυ- σολοιμένους.

— Για σου, ύπαρχε, μου λέει μο- ναστήριό μου, περιφρόνη κρασί. Μου δόσταις ο γόμενος της κυρία- Παναγίας. Τρεις χιλιάδες τις κοπα- νίσιες που πήγε κανός;

Μα που να τού πω πεινά ν' αλλά- ξη! Καλύτερα να μην έρχόταν κα- θόλου, στο χάλια που ήταν! Σκόν- τανε στο κατάστρωμα και ως που να βρή τη σκάλα να κατέβη στο δι- αμείρισμά του, πήγαινε ποντίζοντας σαν τραμπάκουλο χτυπούσε από τη μία μάκτρα στην άλλη του καραβιού.

Ήδη είχε ζυγώσει και ή μεγάλη βάρκα με τους ύπουργούς και έτρεβα να τους ύποδεχθώ, όταν τον βλέπω, καλά-καλά δεν είχε ά- κμα κατίθε, τον βλέπω δίπλα μου εν στολή με το χέρι στο χέρι σέο, να χαιρετάη στρατιωτικώς τον Κόντε και να δίνει τη σκάλα, τον στην κόρη του Θεοτόκη, να την βοηθήση ν' ανέβη τη σκάλα, σαν τέλειος ξέντλεμαν, χωρίς να σκοντάρη καθόλου, λές και είχε σαν τρέλλος τώρα άρρεσός από τον ήπνο.

Τους πήγε άμέσως στη γέφυρα. 'Ανέβηκε κ' αυτός σαν παιδάκι με μεγάλη σκελετίτσα, φώναζε τον κουμαρότο και τους παράγγειλε ά- ναγκατικά και εγώ έδινε διαταγές για την άσπαση, διηγόταν με σε- μνητή διάφορα ανέκδοτά του και οι ύπουργοί γελοούσαν και ή κόρη του άφωδύπουγγου μου έλεγε έπειτα: «Τί χαριτωμένος άνθρωπος, ο καπετάνιος σ'ας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό θ' μέρος.

Η ΑΡΧΑΙΟΤΗ Ξ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Είνε άποδειγμένο, ότι οι 'Ινδοί έγνώριζαν και έφρημο- ζαν από αρχαιοτάτων χρόνων τον ύπνωσημό. 'Επίσης οι άρχαιοι 'Εβραίοι ήξεραν πρῶτον την τέχνη ή βουλώ- των τά δόντια με χρυσάρι. Τέλος άρκετοι προϊστορικοί λαοί γνώριζαν πολύ πιο πριν από τους σημερινούς γαιτρούς να κάνουν, όταν ήταν άνάγκη, διατηρήσεις κρησίων.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

.....

Η ΓΚΟΛΦΩ

.....

Το ζήτημα της ημέρας στο χωριό ήταν ότι η «φουγιτιάσα νεο-λαία» θα έδινε «εκτακτόν καλλιτεχνικήν παράστασιν» χάριν του «νοσημόν κοινού».

Το μέγα αυτό γεγονός, ο Τάσος ο Καρακούφαλος, ο μοναδικός Στέντωρ της περιφέρειας και απόστρατος ενομοταγής, το διεκρίντε από το πρωί φωνάζοντας σε κάθε σταυροδρόμιο του χωριού:

— Στου Μπακούλα την αλλη, που ήταν πριν σταύλους, αφήνθη θέατρον γίνου, η εισόδους λεφτά τριάντα μουνάχ'!

— Και έχει το έργο πολλές πράξεις; τόν ρωτούσαν.

— Νισού! Απαντούσε άρρηκτως ο Καρακούφαλος.

— Καί... εισπράξεις;

— Νισού!

— Εκτός όμως του Καρακούφαλου, και νήγγελλε το μέγα γεγονός:

«Απόψε τὸ ἔξουχον ἔργον τοῦ μεγάλου Ἑθνικοῦ ποιητοῦ τῆς... ἀρχαιότητος Περσίου... ἡ Γκόλφω ἢ λυγρή», δράμα εἰς πράξεις ὀκτώ, μετὰ ἐπιτυχίας πλήρους. Ὡρα ἐννιάτη μετὰ μεσημέριας, τὸ ἐσπέρας δηλαδή».

Τὸ πρόγραμμα ἦταν στοίχιον μετὰ μὴ Γοργόνα καὶ ἑνα Μίγαν. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Οἱ καλόβολοι διοργανοῦντες τῆς παραστάσεως ἐθεώρησαν καλὸν ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν πέντε πράξεων τοῦ ἔργου, νὰ προσθέσουν καὶ ἄλλες τρεῖς γὰρ νὰ κἀμῃ ἐντύπωσι στο «εὐγενὲς καὶ νοσημόστατον κοινόν».

Τὸ θέατρο ἦταν ἐντελὲς καλοκαρινόν, μετὰ σκέπασμα τὸν οὐρανὸν καὶ ἐλπίδες τίς... εἰσπράξεις, πὺλιν ἀπὸ πονθητὰ ἀκόμῃ δὲν ἐφαίνοντο. Μία λάμπα καυφομένη ἀπ' αὐτὸν σ' ἑνα στυλὸν, μέσα στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου, ματαίως προσπαθοῦσε νὰ σκοτίσῃ κάποια λάμψη καὶ ζωὴ στὸ ἀχανὲς καὶ τὴν ἐρημίαν τῆς αὐλῆς. Καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε... περνοῦσε...

— Ἐπ' ἐλπίδους, στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς φάνηκαν μερικοὶ πελάτες.

— Τὸ εἰσπράξιόν σας!

— Ὁρίστε!

— Τὸ δικό σας;

— Καλέ, εἶπε ὁ γυνὸς τοῦ Πάρεδρου πὺλιν ἔδωκε τὴν λάμπα...

— Ἄ, παρ' ἐλπίδους... Ὁρίστε!... Περάστε... Ἐλευτέρα...

Καὶ ὁ γυνὸς τοῦ Πάρεδρου, πὺλιν ἔδωκε τὴν λάμπα στὸ θέατρο, μὴν μετὰ τζαματιῆς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου πὺλιν ἔδωκε στὸ θέατρο τὰ ἔσπασα τῆς σκητῆς — ἑνα τραπέζι μετὰ χροματιστὸν τραπέζομάνηλον καὶ δύο καρέκλες.

Ἐπειτα ἦρθε ὁ ἀνεμὸς τοῦ ἐρασιτέχνου ἡθοιοῦ, κατόπιν ἡ γυνὴ καὶ τὸν προταγανιστοῦ, ἡ ἐξουχὴ τῆς κομμάρας τοῦ τρίτου ἡθοιοῦ, ἡ συμπεθέρα τῆς μαμῆς τοῦ τετάρτου, ἡ μαμὴ τῆς συμπεθέρας τοῦ πέμπτου καὶ ἄλλη χορεία τζαματιῆδων, πὺλιν ἔχον καὶ προσφέρει καὶ αὐτοὶ στὸ θέατρο εἰς εἶδος ἢ εἰς τέχνην...

Ἀλλ' ἐνὸς ἐγίνοντο αὐτὰ στὴν κυρία, οὕτως εἵπειν, πύλιν τοῦ εἰς περιωπὴν θεάτρου ἀνελθόντος σταύλου τοῦ Μπακούλα, ἀπὸ τὴν μάντρα ἔχον πρὸς τὴν αὐτὴν πὺλιν θὰ εἶδιδετο ἡ παράστασις, ὅλα τὰ χαμίνια τοῦ χωριοῦ, διαβολικῶς φουρνιζόμενα:

Ἐβγα, Γκόλφω, ἀπ' τῆς σκητῆς νὰ σοὺ πούμε κατιτί, τζαματιῆδες στὸ μαγεῖο ἦθονε πάρα πολλοὶ καὶ πᾶν' ἡ εἰσπράξεις, Γκόλφω, (πᾶν'!...

Γόρω-γόρω, ἀπάνω σὲ μάντρες καὶ σὲ φηλὰ παρᾶνθον, ἀπάνω σὲ κεραμίδια καὶ σὲ ταράτσες, ὅλα τὰ γυναικάρια τῆς γειτονίας καὶ τῶν περιχώρων, περιμένον ἐν κοκκινισμένῳ καὶ γλωσσοφαγισμένῳ ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις...

— Ψι! Ψι! Ψι! Τὰ μάδατε;... Ἡ κυρία—Μανώλιναι τίς ἔφαγε μετὰ τὸν κάπανο!

— Μὲ τὸν κάπανο!

— Ναί! Τὴν ἐκοπάνισε γὰρ καλὰ ἡ Φωτοῦλα τῆς μαμῆς!

Τὸ ρολοὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως θὰ εὐχαιρεῖται τὴν δεκάτην καὶ ἡμισίαν, ἐάν... ἀπῆρχε, ὅταν ἐνεφανίσθη

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...

στὴν πόρτα τοῦ θεάτρου τὸ ἀλλ' αὖτ' τοῦ χωριοῦ.

Πρώτη-πρώτη ἡ κυρία ἀστυνόμος, καθήσασα εἰς ἐξαρετικὴν θυσίαν, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὸν κύριον τῆς καὶ ἐξ ἐξωνίων τῆς τὸ ἀστυνομικὸν τοῦ μπουλιντῶν, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δικολάβου, ἡ δεσποὶνὴ συμβολαιογράφου, ἡ κυρία φαρμακοποιῦ. Ἀκόμῃ, ὁ κ. Ταρμάς, ὁ πλούσιος μπακάλης, μετὰ τῆς εὐτραφεστάτης κυρίας του, ὁ ὁποῖος διεμαρτυρετο γιὰ τὸ κατέλλο τῆς κυρίας ἀστυνόμου τὸν ἐμποδίζε νὰ βλέπῃ.

— Δὲν ἐπλήρωσα ἐγὼ τόσα λεφτά γὰρ νὰ βλέπῃ τὸ μπουγαδοκρίνον!... μουρμούριζε.

Ἦταν ἀκόμῃ ἐκεῖ ὁ κ. Πάρεδρος, ὁ ὁποῖος διεμαρτυρετο γιὰ τὸ ἀργεῖν νὰ παραστήσῃ οἱ ἡθοιοί.

— Αὐτὸ, ἔλεγε, δὲν γίνεται στὴν Εὐρώπῃ. Γὺ αὐτὸ πρῶτον δὲν ἔχει Εὐρώπῃ...

Τέλος προσέθηκε ὁ γυνὸς τοῦ Πάρεδρου, φουγιτάριον, μένεα πνέον κατὰ τὸν διοργανιστὴν τῆς παραστάσεως ἐρασιτέχνων, γιὰ τὸν προσέλαβαν στὸ θέατρο καὶ αὐτὸν.

— Ἀκόμῃ νὰ σηκώσῃ τὴν σκητὴν; τὸν ἐρώταγε ὁ πατέρας του. Τὸ δῖαλό του δὲν λείπει.

— Σαποῦνι! Απαντοῦσε ὁ γυνὸς.

Γέλια καὶ κακὸ τότε.

— Ἐξυπνὸν παιδί εἶπε, ἔλεγον οἱ ἄλλοι. Νὰ τοῦ ζήσῃ!

Ἡ ὥρα ἦταν πλέον ἐντεκα. Ἡ ἀστυνόμος εἶχε ὁ ποικιμηθεῖ. Ἡ δεσποὶνὴ συμβολαιογράφου ἐπίσης. Καὶ ἡ κυρία φαρμακοποιῦ κοιτοῦνιζε.

Τὸ ὑπόλοιπον κοινὸν ἀρχισε νὰ σφυρίζῃ δυνατὰ, οἱ νὰ ἔχον μαζεῖται ἐκεῖ μέσα ὅλοι οἱ τοιαῦτες τῆς περιφέρειας.

— Φασσός! Ὁρὸ Γκόλφω! Χουνονοῦν!...

Ποῦ όμως νὰ σηκωθῇ ἡ σκητὴ τοῦ θεάτρου! Καὶ ὁ λόγος; Τὰ... τσαρούχια!

Μάλιστα, τὰ τσαρούχια. Οἱ ἐρασιτέχνες, οἱ ὅσοι ἐφρόντισαν νὰ διοργανίσουν ἐγκαίρως ὅλα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν παράστασιν, φουσιανέλλες, σ' ἄλγισα, φέριμες, φουσιανέλλες γιὰ τὰ γυναικάρια πρῶτον, ἔδωσαν τελειῶς τὰ τσαρούχια.

Τότε βγήκε ἑνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔξω καὶ περιερχόμενος δίλους τοὺς φουσιανέλλοις θεατῆς, τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν δανείσουν τὰ τσαρούχια τους:

— Νὰ μὴς συγχωρεῖτε! Λημονήσαμε νὰ πάρωμε τσαρούχια. Δώστε μας τὰ δικά σας... Θὰ μὴς ἐπιχρεώσετε...

— Μὰ εὐπρόλιτο θὰ μείνουμε;

Χάριν τῆς Τέχνης! Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε! Καὶ ὁ γυνὸς τοῦ Πάρεδρου προσέειπε παροχολα:

— Δώστε τους τὰ τσαρούχια σας. Δώστε τα. Τοὺς χρεώζετε νὰ τοὺς τὰ δώσετε... στὸ χέρι!

Μόλις όμως διοργανίστηκαν τὰ τσαρούχια, νῆο ἐμπόδιον παρενοστήρικε. Ἡ Γκόλφω ἦταν... μεθυσμένη — δηλαδή ὁ Ριζοῦρης, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπεδέχτο τὸ πρόσωπον τῆς Γκόλφω. Εἶχε παρασχεῖ μὴ σὲ μὴ ταβέρνα καὶ φάνηκε ἀργὰ καὶ τρακκίζοντας στὸ θέατρο.

— Μωρὸ τί πάθατε;

— Χάσαμε τὴν Γκόλφω! Πᾶει ἡ Γκόλφω! Τὴν ἔχασαμε.

Μπῆκαν κλέφτες στὸ μαγεῖο καὶ ἐκλεψαν τὴν Γκόλφω καὶ δὲν εὐρήσαν ἀρνία καὶ πᾶει ἡ Γκόλφω, πᾶει!

Τρεχάματα καὶ φασαρίες τότε ἀπὸ τοὺς ἐθθατοῦς.

— Μὴν εἶδατε τὴν Γκόλφω;...

Τέλος ἡ Γκόλφω εὐρέθη... τρεκλίζουσα.

— Ἐλα, ντύσου γρήγορα, τοὺς εἶπεν μόλις τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω στὴ σκητὴν.

— Μωρὸ, τί δῖαλό ἔπαθε; Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ σταθῇς στὰ πόδια σου...

— Εἶν' ἀπὸ τὴν συγκίνησιν!...

Ὁ κόσμος ἔξω φουρνιζόμενος ἀργα.

Τέλος ἐνα τρακκὶν χτύπησε ἀργα καὶ ἡ αὐλαία, μετὰ τὰ πρῶτα λαλήματα τῶν προωπῶν κοκκίνων, ἐσηκώθη.

Οἱ κοιμισμένοι εὐπνήσαν καὶ φρέσκοι πλέον παρακολούθησαν τὴν παράστασιν, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ὀκτὴν τῆς πράξεως ἦταν φυσικὸν νὰ τελειώσῃ μετὰ τὸ... μεσημέρι.

Ὁ κ. Δικολάβος

Ὁ κ. Δικολάβος

Ὁ κ. Δικολάβος

Ὁ κ. Δικολάβος

Ὁ κ. Δικολάβος

Ὁ κ. Δικολάβος

Ὁ κ. Δικολάβος



Ὁ πλούσιος μπακάλης κ. Ταρμάς.



Τὰ γυναικάρια τῆς γειτονίας περιμένον ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις...



Χάριν τῆς Τέχνης!... Χάριν τῆς Τέχνης πάντοτε...



Ὁ κ. Δικολάβος

ΜΗΝΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.



Ὁ πλούσιος μπακάλης κ. Ταρμάς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου) ἈΛΛΑ καὶ τότε δὲν σταμάτησε ὁ Βρανᾶς. Ἐπαύε νὰ τὴν χτυπᾷ γροθίε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κλωτσοῖ, νὰ τὴν ποδοπατᾷ ἀλύπτῃ.

Ἡ Φλώρα τότε ἔβγαλε. Σιγά-σιγά στὴν ἀρχή, δυνατὰ καὶ ὀστερικά, κατόπιν, ὅς ποὺ δυνάθηκε ἐντελὲς. Τὰ σκουζιμὰ τὰ ἔδινε νὰ φοβίσουν τὸ Βρανᾶ τὸν ἀγρίον περιστερῶν.

Εἶχε κορυφωθῇ, μὴ δὲν σταματοῦσε. Δὲν ἔβλεπε μπρῶς του...

Ἡ κατόπιν τῆς Φλώρας ἦταν ἀπεριόριστος. Τὸ χέλι τῆς ἔλειπε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Αὐτὴ πολεμᾷ προηγουμένως ἀπὸ ὁμορφίαν καὶ χάρι μισογυνίαν καὶ λατρεῖται, ἦταν τότε ἑνας σοφὸς ἀπὸ κοινότητα...

Ἡ Βρανᾶς όμως δὲν ἔβλεπε. Δὲν ἔβλεπε πᾶν τί ἔκανε.

Τρέμοντας ἀπὸ φόβο, σπαρασσόμενος ὅς τὸν φάει ἀπὸ τὴν ταρᾶχί του, ψιθύρισε, μετὰ σασμένα τὰ δόντια:

— Τὴ σκότωσα!... Χάθηκα, Θεὲ μου, χάθηκα!...

Κατατρεμαγμένος, μουνάδι στὸν ἰδρώτα, κύτταξε ὀλόγυρα στὸ δωματίον. Καίς δὲν ἦταν ἐκεῖ, κανένας δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ πατηνὴ ποταγῆς.

Θέλησε τότε νὰ μιλῇ τῆς Φλώρας, μὰ ἡ φωνὴ πῆγχε στὸ λάρυγγά του. Τὴ μεγάλῃ του ὀργῇ, τὸ κυριὸν τοῦ αἵματος, τὴ φρεναισμένη παραφροῶν του, τὴ διαδέχτηκε τότε ὁ τρόμος τοῦ κακούργου, ἡ τραλλὴ ἀπελπισία τοῦ ἐρωτευμένου πὺλιν βλέπει μπρῶς στὰ πόδια τοῦ νεκροῦ τῆς γυναικῆς πὺλιν ἐλάτρευε.

— Φλώρα!... Φλώρα!... τραύλισε μετὰ δραχνὴ καὶ ἰσχυρὰ φωνῇ, Φλώρα!...

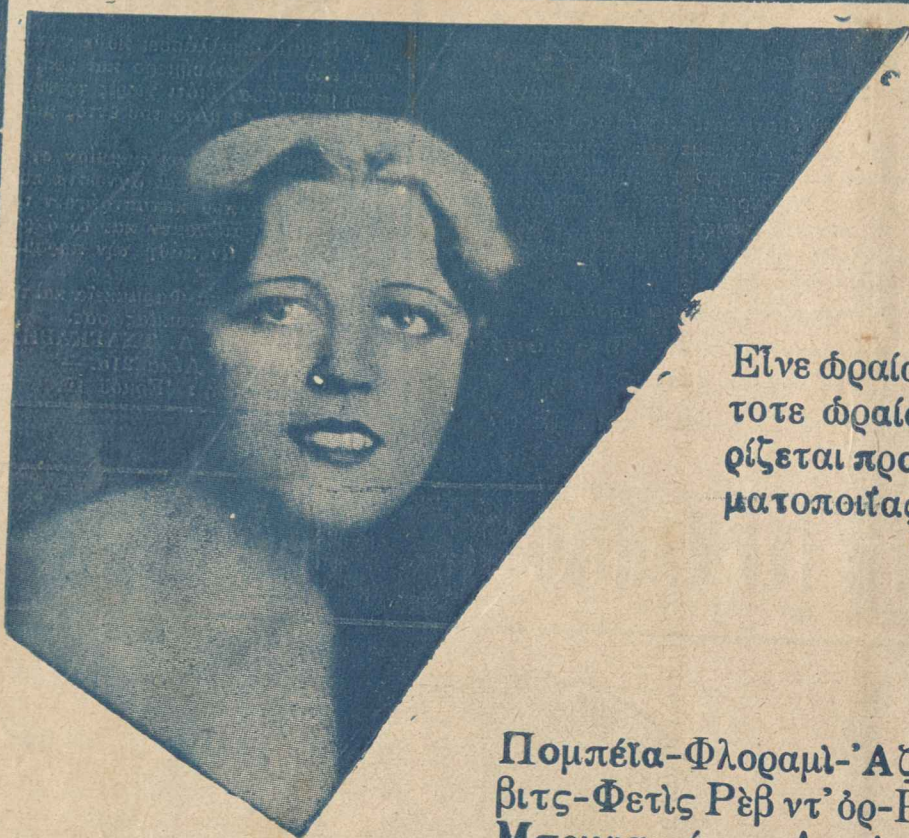
Ἡ Φλώρα τότε νὰ μιλῇ τῆς Φλώρας, μὰ ἡ φωνὴ πῆγχε στὸ λάρυγγά του. Τὴ μεγάλῃ του ὀργῇ, τὸ κυ

KART
ΠΟΣΤΑΛ



ΠΑΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ «GRUNIL»

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΣΑΣ ΠΑΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ



Είνε ώραλα και θα είνε πάν-
τοτε ώραλα, διότι μεταχει-
ρίζεται προϊόντα της 'Αρω-
ματοποιίας Λ. Τ. Πιβέρ.
Paris.

Πομπέια-Φλοραμλ-'Αζουρέα-Βδλτ-Βί-
βιτς-Φετς Ρεβ ντ'ορ-Ρεϊνίτα-Πούδρες
Μπριγιαντίνες-Λοσιόν-'Εσσάνς-Κρέ-
μες-Ρούζ ντὲ λέβρ-Κολώνιες.

L.T. RIVER

PARIS

ΕΚΡΕΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ



ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΕ-
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Προσβιβάστην ποιότητα χρωματισμών
ΚΡΕΜ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤ
ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ
Στης ποιό μοντέρνας αποχρώσεως
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΣ 3

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

'Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκκα 21α



Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη
ΚΑΤΑ ΤΡΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΛΕΥΚΟΤΕΡΑ
ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΑΣΧΗΜΙΖΟΥΝ ΕΝΑ ΩΡΑ
ΠΡΟΣΩΠΟΝ

Τὰ μικρόβια τοῦ στόματος εἶναι
αἰτία τοῦ κιτρίνου χρωματισμοῦ τῶν
δόκτων. Οἱ ἐπιστήμονες πρὸς
γουν ὅτι τὸ στόμα εἶναι βακτηριακόν.

'Αλλὰ ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς δον-
τοκρέμας Κολυνός τὰ μικρόβια ἐξ-
λοθεύονται καὶ τὰ δόντια ἐπανο-
κτοῦν τὸ λαμπρὸν λευκὸν τὸν χροῖα.

Χρησιμοποιήσατε ἓνα ἐκαστοῦ
τρεῶν Κολυνός ἐπὶ ἡμέρας πέντε
πρῶτῃ καὶ βραδύ καὶ τὰ παρατηρή-
σητε, ὅτι τὰ δόντια σας θὰ γίνω-
κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεως λευκότερα.

Διὰ νὰ ἔχετε λευκότερα καὶ ἰσχυ-
στερα δόντια, μεταχειρίζεσθε:

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόν' Σας τὰ
περινα Σας φορεματα με
Γερμανικὰς βαφὰς μαρκα

ARTI

καὶ θὰ γίνωυν ἐντελὲς καὶ
νούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλεῖνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
'Εμπορικὰ τῆς συνεικίας Σας
εἰς 61 μοντέρνας χρωμα-
τισμοῦ.

Γενικὸς 'Αντιπρόσωπος: Π.
ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκκα
21α, Θεσσαλονίκη: 'Ερμού 16.

ΔΙΚΗΠΕΡΑΙΩΣΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

'Αναλαμβάνομεν τὴν δικασ-
ταίωσιν κληρονομικῶν υποθέσεων
καθὼς καὶ διαζυγίων, κατατάξε-
τες πάντα τὰ ἔξοδα μέχρι πύξεως
αὐτῶν.

'Αθηνᾶς 11 ὥραι 8-9 π.μ.
3-9 μ.μ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μίᾳ πλαστικῇ
δερμένῃ χιλίων ἐκάδων, εἰς τὴν
καλὴν κατὰστασιν μετὰ τὴν
εἰς τιμὴν συμφέρουσαν. Πληρο-
ρίαι ἑδὸς Λέκκα 7.